

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Tyrała

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Elżbiety Czupryńskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2018 r.

sprawy

1. L. K. (1) s. W. i T. z d. K., urodz. (...) w O. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 58 ust. 1 ust. z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 207 § 1 k.k.
2. Ł. S. (1) s. M. i I. z d. K., urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. x 2, art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
3. D. B. (1) s. B. i B. z d. L., urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.
4. C. M. s. J. i E. z d. Truchel, urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. x 2
5. K. C. (1) s. W. i T. z d. B., urodz. (...) w S. oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.
6. J. K. (1) s. B. i S. z d. K., urodz. (...) w M. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 2 ust. z 29 lipca 2005 r., art. 58 ust. 1 ust. z 29 lipca 2005 r.
7. W. R. (1) s. A. i K. z d. R., urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.
8. A. S. s. S. i K. z d. S., urodz. (...) w M. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
9. P. K. s. T. i S. z d. Ś., urodz. (...) w M. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005 r.

10. S. M. s. J. i M. z d. W., urodz. (...) we W. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 kwietnia 2016 r. sygn. akt XVIII K 264/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego S. M. w ten sposób, że orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt XLI wyroku karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięć);

I. w pozostałym zakresie wyrok w odniesieniu do oskarżonych: L. K. (1), Ł. S. (1), D. B. (1), C. M., K. C. (1), J. K. (1), W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję od oskarżonych L. K. (1) i Ł. S. (1) po 4.600 zł, D. B. (1) 3.400 zł, C. M. 2.600 zł, K. C. (1) 300 zł, J. K. (1) 2.400 zł, W. R. (1) 4.400 zł, A. S. 1.400 zł, P. K. 2.000 zł i obciąża tych oskarżonych wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających, zaś oskarżonego S. M. zwalania od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa;

III. zasądza do Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: M. D., M. L., J. G., M. B. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych: L. K. (1), J. K. (1), C. M., K. C. (1), P. K. i S. M. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie rozpoznając sprawę w zakresie aktu oskarżenia dotyczącego m. in. oskarżonych: L. K. (1), Ł. S. (1), C. M., K. C. (1), J. K. (1), W. R. (1), P. K. wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. L. K. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia i na podstawie art. 63o k.p.k. wydatki w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

L. K. (1) uznał za winnego tego, że:

VII. L. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z jego opisu wyeliminował sformułowania:

- o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

- o działaniu wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i innymi, nie wymienionymi z imienia i nazwiska osobami,

- o podawaniu się za funkcjonariusza policji a po wtargnięciu do mieszkania o przystąpieniu do pozorowanych czynności związanych z przeszukaniem

jak również przyjął, że:

- nacięcie trzech palców u G. K. (1) nastąpiło nożem bądź innym, podobnie niebezpiecznym do niego przedmiotem,

- łączna wartość skradzionych przedmiotów wyniosła około 64.000 zł,

- opisanych w zarzucie zachowań wobec pokrzywdzonych oskarżony dopuścił się sam i inne, współdziałające z nim osoby poza Ł. S. (1), którego uzgodnioną z pozostałymi sprawcami i w pełni przez niego akceptowaną rolą było zabezpieczenie przebiegu przestępstwa na zewnątrz miejsca, w którym do niego doszło oraz, że:

- czynu tego oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał Ł. K. (1) a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył tej osobie kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

IX. Ł. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminował sformułowanie o działaniu tego oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz dodał, że czynu tego oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył Ł. K. (1) kary 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

VIII. Ł. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia tj. kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał tego oskarżonego a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył Ł. K. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. Ł. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia z tą zmianą, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem ukrycia swoich prawdziwych danych osobowych poprzez posługiwanie się sfałszowanym dowodem osobistym, tj. czynu kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył Ł. K. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. Ł. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach XI i XII aktu oskarżenia kwalifikowanych z art. 58 ust. 1 Ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego za oba te czyny a jednocześnie przyjmując, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. w ramach ciągu przestępstw, na podstawie art. 58 ust. 1 Ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył Ł. K. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. Ł. K. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od około sierpnia 2008 r. do 5 marca 2009 r. w W. i innych miejscowościach znęcał się fizycznie i psychicznie nad K. B. (1) pozostającą z nim w nieformalnym związku w ten sposób, że uderzał tę osobę, groził jej połamaniem rąk i nóg oraz używał wobec tej osoby słów poniżających, tj. czynu kwalifikowanego z art. 207 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone w stosunku do Ł. K. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i jako łączne wymierzył tej osobie

kary 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył Ł. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 05 marca 2009 roku do 07 stycznia 2010 roku;

XIV. Ł. S. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia i na podstawie art. 630 k.p.k. wydatki w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XV. Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminował sformułowania:

- o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,**
- o działaniu wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i innymi, nie wymienionymi z imienia i nazwiska osobami,**
- o podawaniu się za funkcjonariusza policji a po wtargnięciu do mieszkania o przystąpieniu do pozorowanych czynności związanych z przeszukaniem**

jak również przyjmuje, że:

- nacięcie trzech palców u G. K. (1) nastąpiło nożem bądź innym, podobnie niebezpiecznym do niego przedmiotem,**
- łączna wartość skradzionych przedmiotów wyniosła około 64.000 zł,**
- opisanych w zarzucie zachowań wobec pokrzywdzonych dopuściły się inne, współdziałające z nim osoby a uzgodnioną z nimi i w pełni akceptowaną przez tego oskarżonego rolą było zabezpieczenie przebiegu przestępstwa na zewnątrz miejsca, w którym do niego doszło, tj. czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał Ł. S. (1) a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył tej osobie kary 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;**

XVI. Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI aktu oskarżenia z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. czynu kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał tego oskarżonego a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył Ł. S. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował sformułowanie, o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył Ł. S. (1) kary 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XVIII. Ł. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia z tymi zmianami, że przyjął, że z góry powzięty zamiar dotyczył osiągnięcia korzyści majątkowych poprzez niepłacenie na stacji paliw za tankowane paliwo oraz, że działał wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, tj. czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na

podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył tej osobie karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w stosunku do Ł. S. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny i jako łączne wymierzył tej osobie kary 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XX. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył Ł. S. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadające od 16 sierpnia 2008 roku do 21 stycznia 2009 roku i od 22 września do 14 października 2010 roku;

XXVI. C. M. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia i na podstawie art. 630 k.p.k. wydatki w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XXVII. C. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia z tymi zmianami, że z opisu czynu wyeliminował sformułowania:

- o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,
- o działaniu wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i innymi, nie wymienionymi z imienia i nazwiska osobami,
- o podawaniu się za funkcjonariusza policji a po wtargnięciu do mieszkania o przystąpieniu do pozorowanych czynności związanych z przeszukaniem

jak również przyjął, że:

- nacięcie trzech palców u G. K. (1) nastąpiło nożem bądź innym, podobnie niebezpiecznym do niego przedmiotem,
- łączna wartość skradzionych przedmiotów wyniosła około 64.000 zł,
- opisanych w zarzucie zachowań wobec pokrzywdzonych oskarżony dopuścił się sam i inne, współdziałające z nim osoby poza Ł. S. (1), którego uzgodnioną z pozostałymi sprawcami i w pełni przez niego akceptowaną rolą było zabezpieczenie przebiegu przestępstwa na zewnątrz miejsca, w którym do niego doszło, tj. czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał C. M. a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył tej osobie kary 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XXVIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył C. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 08 grudnia 2008 roku do 30 kwietnia 2011 roku;

XXIX. Na podstawie art. 46 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., w brzmieniu tego przepisu, nadanym Ustawą z 13.04.2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. nr 89/2007, poz. 589 ze zm.), zasądził na rzecz G. K. (1), tytułem częściowego naprawienia szkody od:

- D. R. (1), L. K. (1), D. B. (1) i C. M. kwot po 14.000 (czternaście tysięcy) złotych,
- Ł. S. (1) kwoty 8.000 (ośmiu tysięcy) złotych.

XXXII. W ramach czynu opisanego w punkcie XXV aktu oskarżenia K. C. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2008 roku w miejscowościach S. i okolicach, na terenie powiatu (...),

działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, ułatwił jego popełnienie poprzez udzielenie pomocy w ucieczce sprawcom rozboju na osobie G. K. (1), tj. D. B. (1), L. K. (1) i D. R. (1), po porzuceniu przez nich samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w masywie leśnym w okolicach miejscowości S. w ten sposób, że dostarczył tym osobom odzież oraz wywiózł ich poza teren objęty poszukiwaniami policji, tj. czynu kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył tej osobie karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XXXIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył K. C. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 12 do 31 marca 2010 roku;

XXXIV. J. K. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVI aktu oskarżenia i na podstawie art. 630 k.p.k. wydatki w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

XXXV. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVII aktu oskarżenia z tą zmianą, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu kwalifikowanego z art. 56 ust. 3 Ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył tej osobie kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XXXVI. J. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia, tj. wyczerpującego dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XXXVII. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w stosunku do J. K. (1) kary pozbawienia wolności i jako łączną wymierzył tej osobie karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XXXVIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył J. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 05 marca 2009 roku do 05 marca 2010 roku;

XXXIX. W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIX aktu oskarżenia, przy czym przyjął, że W. R. (1), A. S. i S. M. zaczęli brać udział, w opisanej w tym zarzucie grupie, w dacie bliżej nie określonej, od około początku 2009 roku a A. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k. a w stosunku do A. S. czynu kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. a na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył:

- W. R. (1) i A. S. kary po 1 (jednym roku) i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

- P. K. i S. M. kary po 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

XL. W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX aktu oskarżenia, przy czym przyjął, że:

- W. R. (1), A. S. i S. M. popełnili ten czyn w okresie od około początku 2009 roku do 30 czerwca 2009 roku,

- opisanych w zarzucie zachowań W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. dopuścili się w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uzyskania w Banku (...) S.A. w W. kredytu w kwocie 970.000 zł,

- W. R. (1) obok innej, ustalonej osoby, tj. D. Z. (1) kierował jego popełnieniem,

- w dniu 09 czerwca 2008 roku M. R. wprowadził w błąd przedstawicieli banku co do okoliczności mających istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, to jest, co do zamiaru jego wykorzystania oraz zwrotu w terminie jak również przedłożył podrobiony dokument o zatrudnieniu w firmie (...),

- A. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. a w stosunku do A. S. nadto w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał W. R. (1), A. S., P. K. i S. M. a na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył:

- W. R. (1) kary 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,

- A. S. kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,

- P. K. kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,

- S. M. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda.

XLI. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w stosunku do W. R. (1), A. S. i S. M. kary pozbawienia wolności i jako łączne wymierzył:

- W. R. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- A. S. karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- S. M. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XLII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznych kar pozbawienia wolności zaliczył:

- W. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 17 grudnia 2009 roku do 18 maja 2010 roku,

- A. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadający od 18 sierpnia do 02 listopada 2009 roku.

XLIII. P. K. w ramach czynu opisanego w punkcie XXXIII aktu oskarżenia (opisanego w punkcie XXXI części wstępnej wyroku) uznał za winnego dwóch przestępstw popełnionych w nieustalonych dniach w 2006-2007 roku, polegających na tym, że:

- w W. i w Holandii, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków

odurzających w postaci około 250 gramów marihuany, w ten sposób, że nabył narkotyki w Holandii, a następnie przywiózł je do Polski do W. celem wprowadzenia do obrotu,

- w J. i na W., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), dokonał wewnątrzwspólnotowej dostawy znacznej ilości środka psychotropowego w postaci około 500 gramów amfetaminy, który to narkotyk przewiózł z Polski na Węgry celem jego sprzedaży,

to jest czynów z osobna kwalifikowanych z art. 55 ust. 3 Ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu dwukrotnie skazał P. K. i wymierzył kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XLIV. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone w stosunku do P. K. kary pozbawienia wolności i grzywny i jako łączne wymierzył kary 4 (cztery) lata pozbawienia wolności i 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

XLV. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył P. K. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie przypadające od 20 kwietnia 2010 roku do 17 stycznia 2012 roku i od 16 lutego 2012 roku do 17 lipca 2013 roku.

Ponadto Sąd Okręgowy orzekł o kosztach sądowych oraz zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz adwokatów z tytułu obrony z urzędu oskarżonych.

Powyższy wyrok został zaskarżony m. in. przez obrońców oskarżonych L. K. (1), Ł. S. (1), C. M., K. C. (1), J. K. (1), W. R. (1) i P. K..

Obrońca oskarżonego L. K. (1) zaskarżył wyrok w części uznającej tego oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów oraz w zakresie pkt XXIX i XXVI i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. zarzucił:

a) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodów z zeznań świadków D. H., I. R. (1), B. U. i A. U. jako w pełni wiarygodnych i niezawierających sprzeczności ani wewnętrznych, ani w relacji do innych, podczas gdy prawidłowa ocena tych kluczowych dowodów winna prowadzić do wniosku, że nie stanowią one wiarygodnej relacji o przebiegu zdarzeń związanych z napadem rabunkowym na Z. R. (1) i jego żonę i, jako takie, nie mogą stanowić dostatecznej podstawy przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa;

b) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. 7 k.p.k. poprzez wadliwą, całkowicie dowolną ocenę dowodu z opinii biologicznej dr hab.n.med W. P., jako wskazującej na oznaczenie profilu DNA oskarżonego, podczas gdy z treści opinii pisemnej oraz jej wniosku końcowego, a także opinii ustnej uzupełniającej wynika, że opinia ta, będąc wiarygodną i sporządzoną przez osobę posiadającą odpowiednie wiadomości specjalne, wykazuje niezgodność między profilem DNA próbki porównawczej pobranej od oskarżonego L. K. (1) a profilem DNA znajdującym się w opinii (...) z dnia 01.04.2010 r. wydanej przez (...) do sprawy o sygn. akt. V Ds. 21/09 oraz w opinii (...) z dnia 25.05.2010 r. wydanej przez (...) do sprawy o sygn. akt RSD-38/08

a) obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań świadka anonimowego, świadków D. B. (1) i A. M. i jako potwierdzających fakt uczestnictwa oskarżonego L. K. (1) w napadzie na G. K. (1) podczas gdy z treści zeznań świadka anonimowego nie wynikają w sposób niewątpliwy aby to oskarżony był na miejscu zdarzenia; nie wynika także z zeznań świadka anonimowego, żeby świadek rozpoznał na sali sądowej oskarżonego. Ponadto zeznania A. M. potwierdzają jedynie,

iż oskarżony brał udział ze świadkiem w wyjeździe w okolice S. kilka dni po zdarzeniu co nie przesądza o uczestnictwie oskarżonego w napadzie na G. K. (1);

b) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodów z zeznań świadków K. B. (1) i jej matki jako w pełni wiarygodnych i niezawierających sprzeczności ani wewnętrznych, ani w relacji do innych, podczas gdy prawidłowa ocena tych dwu kluczowych dowodów winna prowadzić do wniosku, że nie stanowią one wiarygodnej relacji o przebiegu zdarzeń związanych z udzieleniem świadkowi narkotyków jak również znęcania się przez oskarżonego psychicznie i fizycznie nad świadkiem i jako takie, nie mogą stanowić dostatecznej podstawy przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych oskarżonemu przestępstw;

c) obrazę art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na niedostrzeżeniu, a w konsekwencji nierozstrzygnięciu w przedmiocie wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, a to wobec treści dowodów z odtworzonych akt postępowania, zawierających szereg niezwyfikowanych ostatecznie hipotez śledczych, konkurencyjnych wobec przyjętej w skarżonym wyroku, a dotyczących m.in. sprawstwa napadu G. K. (1);

d) rażąco surowość orzeczonej kary 14 lat pozbawienia wolności, a to wobec jej eliminacyjnego charakteru (szczególnie przy uwzględnieniu wieku oskarżonego), a jednocześnie istotnego zmniejszenia konieczności oddziaływania w ramach prewencji indywidualnej na sprawcę, którego postawa po kilku latach od ewentualnego popełnienia czynu wskazuje na pełną resocjalizację i możliwość normalnego funkcjonowania w ramach społeczeństwa;

2) Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec L. K. (1) łagodniejszej kary pozbawienia wolności

3) Zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu za instancję odwoławczą.

Obrońca oskarżonego Ł. S. (1) zaskarżył wyrok w odniesieniu do pkt XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXIX i XLXI i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 376 § 3 k.p.k. polegającą na naruszeniu prawa do obrony Ł. S. (1) wykonywanej osobiście poprzez nieuprawnione przyjęcie, iż nieobecność mojego Mocodawcy na rozprawach od dnia 1 marca 2016r. była usprawiedliwiona, podczas gdy jego nieobecność była nie zawiniona i wynikała z osadzenia w Areszcie Śledczym w K. na podstawie (...) w sprawie sygn. akt III K 321/07 Sądu Okręgowego w Warszawie;

II. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady bezstronności poprzez nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających na korzyść Ł. S. (1), przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, w tym oparciu swoich ustaleń o wyjaśnienia oskarżonego pomimo faktycznego braku konieczności dowodzenia swej niewinności,

III. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. polegającą na uznaniu, że wina Ł. S. (1) w aspekcie naruszenia art. 280 § 2 kk., 270 § 1 kk. nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się sprzeczności oraz wątpliwości w wyjaśnieniach D. B., D. Z. oraz pokrzywdzonych Z. i I. R. odnośnie osoby oskarżonego, jego roli w zdarzeniach objętych zarzutami zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie

swobodnej oceny dowodów opartej o okazania K. K., opinie daktyloskopijną, a także nie dążeniu przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności odstąpienie od konfrontacji w/wym. osób, a których wyjaśnienia w sposób oczywisty „kłóca” się ze sobą;

IV. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji poszczególnych czynów zabronionych o całokształt okoliczności, w szczególności wobec faktu, że znakomitą część stanowił osobowy materiał dowodowy, co do którego istniały wątpliwości między innymi z uwagi na opieranie się przez współoskarżonych oraz pokrzywdzonych o pamięć nie popartą stosownymi zapiskami oraz brakiem potwierdzenia ich słów o ekspertyzy stanowiącej wynik zabezpieczenia tzw. dowodów milczących a zatem pewnych, wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a co spowodowało dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny,

V. obrazę przepisu postępowania a mianowicie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze aczkolwiek kłócające się ze sobą i sprzeczne wersje współoskarżonych D. B., D. Z. oraz Z. i I. R. a zatem nie mogące przesądzać o winie Ł. S. (1), skutkiem czego wyrok dotknięty jest wewnętrzną sprzecznością,

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Ł. S. (1), ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego C. M. zaskarżył wyrok w części w jakiej Sąd uznał tego oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXIII aktu oskarżenia tj. w zakresie pkt XXVII, XXVIII, XXIX, a także XLVI wyroku na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie;

2a. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z jednoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku skazującego, mimo braku udowodnienia winy, a także sporządzenie uzasadnienia wyroku bez zachowania wymogów określonych w art. 424 k.p.k., co w sposób znaczny utrudnia prawidłową kontrolę instancyjną orzeczenia;

2b. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu z opinii biegłego z zakresu badania DNA i uznanie jej za wartościowy w sytuacji, gdy opinia jest dotknięta błędem;

2c. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, tj. ile było osób biorących udział w rozboju ani jakie role w nim pełnili oraz brak aktywności Sądu pierwszej instancji w dążeniu do dojścia do prawdy materialnej;

2d. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 184 § 8 k.p.k., poprzez uchylene pytania do świadka anonimowego, mimo że okoliczność ta miała istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

2e. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 184 § 1 k.p.k., poprzez oparcie wyroku na dowodzie z zeznań świadka anonimowego, nieznanym w całości wszystkim członkom składu orzekającego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:

-C. M. brał udział w napadzie na G. K. (1),

-sprawcą napadu, który się zagubił jest C. M.,

-wszystkich oskarżonych łączył element porozumienia, obejmujący realizację całości ustawowych znamion przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu lub w sposób bezpośrednio zagrażający życiu;

-C. M. był wielokrotnie karany, podczas gdy C. M. nie był dotychczas karany.

Na wypadek, gdyby Sąd nie podzielił podniesionych powyżej zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił dodatkowo:

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary zawartych w tym przepisie;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że C. M. był wielokrotnie karany, podczas gdy C. M. nie był dotychczas karany.

6. zarzut rażącej niewspółmierności kary, poprzez wadliwe ustalenie okoliczności obostrzających i nieuwzględnienie okoliczności łagodzących jej wymiar.

Na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o :

-zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego C. M. od zarzucanego mu czynu ewentualnie

-uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W przypadku nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy przesłanek do uniewinnienia oskarżonego lub uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu C. M. kary pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż orzeczony zaskarżonym wyrokiem, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności łagodzących i uprzedniej niekaralności oskarżonego C. M..

Obrońca oskarżonego K. C. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt XXXII, XXXIII, XLVI – w całości oraz w pkt XLII w zakresie rozstrzygnięcia o wysokości wynagrodzenia należnego adwokat M. L. za pełnienie funkcji obrońcy z urzędu oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1. 2. 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i czynienie ustaleń faktycznych w oparciu o jedynie wybrane dowody (tj. o wewnętrznie sprzeczne, niekonsekwentne i nielogiczne zeznania świadka anonimowego oraz B. B. (3)), przy jednoczesnym pominięciu innych okoliczności ujętych w relacjach osobowych, tj. zeznań świadków: K. T., A. P., M. T. (1), M. S. (1) (w zakresie w jakim osoby te podawały, iż przypisanie nr (...) K. C. (1) nastąpiło wobec wskazania prokuratora, przy czym czynności operacyjne z początkowej fazy postępowania wskazywały, iż użytkownikiem w/w nr jest K.), A. Ł. i R. Ł. (w zakresie w jakim świadkowie zaprzeczyli swej znajomości z oskarżonym K. C. (1), czy też utrzymywaniem z tym oskarżonym kontaktów telefonicznych), A. B. (w zakresie w jakim świadek wykluczył by w dniu 30 kwietnia 2008 r. oskarżony K. C. (1) pracował na budowie), wyjaśnień oskarżonego K. C. (1) w zakresie w jakim zaprzeczył by znał osoby, które zgodnie z zarzutami stawianymi w akcie oskarżenia miały brać udział w przestępstwie rozboju na osobie G. K. (1), dokonany w dniu 30 kwietnia 2008 r. w miejscowości S. i okolicach, by posługiwał się nr (...), wreszcie by w dniu 30 kwietnia 2008 r. wywiózł sprawców rozboju dokonanego osobie G. K. (1) poza teren objęty poszukiwaniami policji, choć zeznania świadków w przywołanym zakresie i wyjaśnienia oskarżonego K. C. (1) są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym; co skutkowało wadliwym przyjęciem, iż oskarżony zrealizował znamiona czynu, za który skazany został wyrokiem Sądu I instancji, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dawała podstaw do takiego przyjęcia;

b. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez obdarzenie wiarą zeznań świadka anonimowego oraz B. B. (3) w konsekwencji przyjęcie, iż oskarżony K. C. (1) w dniu 30 kwietnia 2008 roku w miejscowościach S. i okolicach, na terenie powiatu (...), działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, ułatwił jego popełnienie poprzez udzielenie pomocy w ucieczce sprawcom rozboju na osobie G. K. (1), tj. D. B. (1), L. K. (1) i D. R. (1), po porzuceniu przez nich samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w masywie leśnym w okolicach miejscowości S. w ten sposób, że dostarczył tym osobom odzieży oraz wywiózł ich poza teren objęty poszukiwaniami policji i czynienie najważniejszych ustaleń faktycznych w oparciu o ich treść, mimo, iż zeznania w/w świadka są wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, nie znajdują oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale postępowania, nadto, które to w przypadku B. B. (3), z uwagi na konflikt z oskarżonym K. C. (1), winny budzić poważne wątpliwości;

c. art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na uznaniu, że oskarżony K. C. (1) w dniu 30 kwietnia 2008 roku w miejscowościach S. i okolicach, na terenie powiatu (...), działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, ułatwił jego popełnienie poprzez udzielenie pomocy w ucieczce sprawcom rozboju na osobie G. K. (1), tj. D. B. (1), L. K. (1) i D. R. (1), po porzuceniu przez nich samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w masywie leśnym w okolicach miejscowości S. w ten sposób, że dostarczył tym osobom odzieży oraz wywiózł ich poza teren objęty poszukiwaniami policji, gdy tymczasem materiał dowodowy ujawniony na rozprawie nie pozwalał na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w w/w zakresie (brak możliwości ustalenia, czy w dniu 30 kwietnia 2008 r. K. C. (1) faktycznie kontaktował się telefonicznie z B. B. (3) w celu udania się wraz z nim w okolice miejscowości S. w celu odebrania i wywiezienia sprawców rozboju na osobie G. K. (1) poza teren objęty poszukiwaniami policji, brak możliwości zweryfikowania, kto był faktycznym użytkownikiem nr (...)), w konsekwencji na rozstrzygnięciu nic dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew zasadzie *in dubio pro reo* ;

d. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1 k.p.k. poprzez dowolną ocenę, że czynność okazania oskarżonego K. C. (1) świadkowi anonimowemu nie została wadliwie przeprowadzona i w konsekwencji czynienie w oparciu o ten dowód ustaleń faktycznych, podczas gdy faktycznie w jej trakcie, tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego nie dochowano wymogu wyłączenia sugestii (w szczególności wśród tablic poglądowych oraz współoskarżonych brak było osoby mającej, jak oskarżony K. C. (2) wytatuowane powieki - górną i dolną);

e. art. 167 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed 01.07.2015 r. w zw. z art. 170 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego K. C. (1) z dnia 30 listopada 2015 r. tj. o doprowadzenie na rozprawę D. B. (1) i zapytanie w obecności tej osoby świadka B. B. (3) czy rozpoznaje w oskarżonym mężczyznę, którego spotkał w lesie i później przewoził poza teren objęty poszukiwaniami policji, a to wobec przyjęcia, iż z zeznań świadka B. wynikało, że nie byłby on w stanie rozpoznać osób, z którymi miał taki kontakt, podczas gdy w realiach sprawy antycypowanie treści zeznań świadka B. było niezasadne, skoro tylko świadek zeznając w przedmiotowej sprawie nie miał możliwości naocznego zaobserwowania oskarżonego B. B. (5), tym samym niemożliwym jest stwierdzenie, iż także tej osoby nie byłby w stanie rozpoznać,

f. art. 167 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed 01.07.2015 r. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu ponownej czynności okazania świadkowi anonimowemu oskarżonych, wobec przyjęcia, iż czynność ta miała miejsce przed Sądem i bez względu na sposób jej przeprowadzenia, kwestionowany przez strony, nie może być już ponowiony, gdyż świadek anonimowy odniósł się już do okazanych mu osób i ponowne zeznania świadka w tym zakresie z pewnością też miałyby swoją podstawę w tym okazaniu, podczas gdy dowód ten był o tyle istotny, że czynność okazania (tak na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego) przeprowadzona została w sposób wadliwy;

g. art. 167 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed 01.07.2015 r. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego K. C. (1) w zakresie dotyczącym Ł. S. (1), D. B. (1), D. Z. (2), J. K. (1) i B. B. (3) z uwagi na przyjęcie, że udział w czynności okazania B. B. (3) może mieć wpływ na ujawnienie tożsamości świadka anonimowego, którego dane podlegają ochronie, zaś co do Ł. S. (1) i D. B. (1) na skutek przyjęcia, iż czynność ta nie byłaby możliwa do przeprowadzenia albowiem Ł. S. (1) nie odbiera wezwań sądu nie stawia się na rozprawy, prawdopodobnie od kilku lat przebywa poza granicami kraju pod nieznanym adresem, a D. B. (1) z przyczyn medycznych póki co nie może brać udziału w czynnościach procesowych, podczas gdy okazanie świadkowi anonimowemu świadka B. B. (3), z uwagi na brak fizycznego kontaktu tych osób w żadnej mierze nie mógł narazić świadka anonimowego na rozpoznanie, co zaś się tyczy oskarżonego B. B. (5) stan jego zdrowia, jak wynika z uzasadnienia skarżonego wyroku umożliwił mu uczestnictwo w sprawie;

h. art. 167 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed 01.07.2015 r. poprzez nie wystąpienie z urzędu do Urzędu Miejskiego Wydziału Komunikacji (właściwego dla miejsca zamieszkania B. B. (3)) z zapytaniem, czy B. B. (3) na dzień 30 kwietnia 2008 r. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B

przy czym wnioskowany dowód z pkt 1 e, f powyżej był istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem zmierzał do podważenia wiarygodności w/w świadka B. B. (3), w zakresie, w jakim pomówił on oskarżonego o to, że w dniu 30 kwietnia 2008 roku wraz z K. C. (1), wywiózł sprawców rozboju dokonanego osobie G. K. (1) poza teren objęty poszukiwaniami policji, a w konsekwencji na okoliczność potwierdzenia depozycji oskarżonego K. C. (1), iż w dniu 30 kwietnia 2008 r. nie widział się z B. B. (3), tym bardziej nie widział w/w współoskarżonych, odnośnie dowodu z pkt 1 g powyżej pozwoliłby on zweryfikować twierdzenia oskarżonego K. C. (1), iż nie mógł on

dopuszczyć się stawianego mu zarzutu m.in. z B. B. (3), skoro tylko ten, wobec braku stosownych uprawnień nie mógł kierować autem;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na:

a. uznaniu oskarżonego winnym tego, że w dniu 30 kwietnia 2008 roku w miejscowościach S. i okolicach, na terenie powiatu (...), działając w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, ułatwił jego popełnienie poprzez udzielenie pomocy w ucieczce sprawcom rozboju na osobie G. K. (1), tj. D. B. (1), L. K. (1) i D. R. (1), po porzuceniu przez nich samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w masywie leśnym w okolicach miejscowości S. w ten sposób, że dostarczył tym osobom odzieży oraz wywiózł ich poza teren objęty poszukiwaniami policji, podczas gdy z konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego wynika, iż w dniu 30 kwietnia 2008 r. nie mógł dopuścić się stawianego mu zarzutu, skoro przez cały dzień pozostawał w pracy (świadczony na rzecz A. B.), nie znał ani G. K. (1), ani C. M., Ł. S. (1), L. K. (1), D. B. (1) i D. R. (2) kiego (nie rozpoznał też tych osób na okazanych mu zdjęciach), wreszcie nie posługiwał się nr (...), którego użytkowanie z nieznanymi przyczyn zostało mu przypisane;

b. uznaniu, iż K. C. (1) kontaktował się z sprawcami rozboju na osobie G. K. (1) z numeru (...), podczas gdy w aktach sprawy brak jednoznacznych wskazań, by numer ten mógł być użytkowany przez w/w oskarżonego (m.in. zeznania świadków: A. P., A. Ł. i R. Ł., wyjaśnień samego oskarżonego);

c. uznaniu, że w dniu 30 kwietnia 2008 roku B. B. (3) wraz z oskarżonym K. C. (1) udzielił pomocy w ucieczce sprawcom rozboju na osobie G. K. (1), tj. D. B. (1), L. K. (1) i D. R. (1), poprzez wywiezienie poza teren objęty poszukiwaniami policji, podczas gdy w swych konsekwentnych wyjaśnieniach K. C. (1) negował by w dniu 30 kwietnia 2008 r. widział się z B. B. (3), nadto wskazywał, iż świadek nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, zeznania zaś świadka w tym zakresie były nielogiczne i pokrętne;

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 63 § 1 k.k. poprzez zaliczenie oskarżonemu K. C. (1) w pkt XXXIII wyroku na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności okresu od 12 do 31 marca 2010 r., podczas gdy, w przedmiotowej sprawie, wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania stosowany był w okresie od dnia 12 marca 2010 r. do dnia 31 marca 2012 r.;

4. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu surowej kary, tj. 2 lat pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo, pomimo tego, że w wypadku skazania za pomocnictwo w przestępstwie możliwym było zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary (o co, na wypadek uznania oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu - wnosił obrońca K. C. (1)), stosownie do art. 19 § 1 k.k. i wymierzeniu mu kary łagodniejszej, zwłaszcza w sytuacji, iż czyn za który oskarżony został skazany, nie mógł być oceniany, jako szczególnie ważki gatunkowo, wymagający istotnej reakcji karnej, o czym świadczy fakt, iż przeciwko B. B. (3), który przyznał się do popełnienia przestępstwa pomocnictwa w rozboju na osobie G. K. (1), nigdy nie wszczęto postępowania karnego.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu, za który skazany został zaskarżonym wyrokiem;

2. przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z:

a. okazania B. B. (3) oskarżonego D. B. (1) celem zapytania świadka czy rozpoznaje w oskarżonym mężczyznę, którego spotkał w lesie i później przewoził poza teren objęty poszukiwaniami policji,

b. okazania świadkowi anonimowemu wszystkich oskarżonych w tym Ł. S. (1), D. B. (1), a mających brać udział w przestępstwie rozboju na G. K. (1) oraz świadka B. B. (3) - na okoliczność ustalenia wiarygodności zeznań świadka B. B. (3) oraz świadka anonimowego,

c. oraz wystąpienie do Urzędu Miejskiego Wydziału Komunikacji (właściwego dla miejsca zamieszkania B. B. (3)) z zapytaniem, czy B. B. (3) na dzień 30 kwietnia 2008 r. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B - na okoliczność ustalenia wiarygodności zeznań świadka B. B. (3);

3. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Względnie, na wypadek nie podzielenia w/w zarzutów apelacji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazanie go na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 na karę ograniczenia wolności. Nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania sądowego za I i II instancję.

Ponadto wniósł o zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego K. C. (1) z urzędu kosztów obrony za postępowanie odwoławcze, oświadczając, iż koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego J. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w części dotyczącej uznania za winnego i skazania za czyn opisany w pkt XXVIII a/o oraz części dotyczącej wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny oraz kary łącznej orzeczonej w pkt XXXVII.

Na podstawie art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. XXVIII aktu oskarżenia:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu na podstawie zeznań świadka K. B. mimo poważnych wątpliwości co do materiału dowodowego;

2. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XXVII aktu oskarżenia:

-rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności za popełnienie zarzucanego mu czynu w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego i postawy oskarżonego w toku całego postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę powyższego wyroku w zaskarżonej części przez :

1. uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt. XXVIII aktu oskarżenia,

2. zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. XXVII aktu oskarżenia przez obniżenie kary pozbawienia wolności do lat 2,

3. uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu,

ewentualnie

o uchylenie powyższego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. R. (1) *zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do tego oskarżonego w całości.*

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu:

1. art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, a także nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które winny w nim się znaleźć, jak również nie odniesienie się do całości materiału dowodowego, co w konsekwencji uniemożliwia merytoryczną kontrolę wyroku przez Sąd Apelacyjny, a także uniemożliwia sformułowanie zarzutów co do wyroku, którego podstawy faktyczne nie są znane, co w konsekwencji narusza prawo oskarżonego do obrony, w szczególności poprzez:

a)ograniczenie się przez Sąd I Instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do ustalenia, że fakt przynależności W. R. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej jest oczywisty, nie budzący wątpliwości, bez podania z czego Sąd wywodzi to przekonanie ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż wskazuje na to większość wyjaśnień i zeznań osób wskazanych w zarzucie a także z odsłuchanych rozmów telefonicznych, przytoczenia znamion ustawowych, zacytowania doktryny i orzecznictwa, a nadto zaniechania wskazania w uzasadnieniu wyroku tych elementów stanu faktycznego, z których można wnioskować zaistnienie przesłanek, na podstawie których można ustalić, że oskarżony przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej, w szczególności zaniechanie wskazania konkretnych rozmów telefonicznych, z których Sąd I Instancji wywodzi, iż wskazują one na udział W. R. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej,

b)zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku tych elementów stanu faktycznego, z których można wnioskować zaistnienie przesłanek, na podstawie których można ustalić, że przestępstwem kredytowym kierował W. R. (1), ograniczenie się jedynie do wskazania, iż oskarżony pełnił głównie rolę koncepcyjną, wskazując co, kiedy i jak należy zrobić bez wskazania z czego wywodzi takie wnioski,

c)niewyjaśnienie przez Sąd z jakiego konkretnie materiału dowodowego wynika, że W. R. (1) sprawował nadzór merytoryczny nad podejmowanymi działaniami, w szczególności komu wydawał wiążące polecenia, z czego wynika, że współfinansował przygotowania do zaciągnięcia kredytów,

d) przyjęcie, że oskarżony W. R. (1) brał udział w popełnieniu przestępstw oraz przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej już od początku 2009 r. i jednocześnie zaniechanie wskazania z czego wywodzi takie wnioski albowiem pozostaje to w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym w szczególności analizą połączeń telefonicznych, z których wynika, iż w rozmowach W. R. (1) pojawia się dopiero w czerwcu 2009 r. zaś koncepcja oszustwa kredytowego pojawia się w styczniu 2009 r.,

e)nie dokonanie w sprawie ustaleń w oparciu o logiczną analizę zgromadzonego materiału dowodowego, lecz przyjęcie ustaleń dokonanych przez prokuraturę jako własnych oraz instrumentalne ich powoływanie dla dowiedzenia tez wcześniej skonstruowanych przez urząd prokuratorski, a nie znajdujących odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

f)nie wyjaśnienie przez Sąd w uzasadnieniu wyroku, które kontakty pomiędzy W. R. a pozostałymi oskarżonymi i działania przez nich podejmowane od stycznia 2009 r. do połowy maja 2009 r. wskazują, iż oskarżony W. R. przynależał do struktur grupy przestępczej, której istnienie stwierdził Sąd a także jakich czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej miał się dopuścić W. R.,

g)niewskazanie w uzasadnieniu wyroku okoliczności dotyczących indywidualnie oskarżonego W. R. (1), o których mowa w art. 53 § 2 k.k., które Sąd wzięłyby pod uwagę przy wymierzeniu temu oskarżonemu kary, takich jak jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, w szczególności ograniczenie się do wskazania, że wywiad środowiskowy jest przeciętne, bez wskazania z czego takie wnioski wywodzi,

h)nie omówienie przez Sąd I instancji, w uzasadnieniu wyroku istotnych dowodów, a w szczególności analizy podinsp. M. T. i poprzestanie jedynie na wielokrotnym ogólnym odwołaniu się do analizy zarejestrowanych połączeń bez wskazania, z których połączeń telefonicznych Sąd wyprowadza wnioski przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy z przedmiotowej analizy nie wynika, aby W. R. przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej od stycznia 2009 r. oraz kierował przestępstwem oszustwa kredytowego, co czyni, że uzasadnienie nie spełnia wymogów art. 424 k.p.k., a co w konsekwencji narusza art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu polemiki z ustaleniami Sądu zaś Sądowi odwoławczemu kontrolę instancyjną wyroku; i) oparcie się przez Sąd, przy uznaniu winy W. R. (1), jedynie na części zeznań R. S. (1), w których pomawia W. R. (1) i pominięcie pozostałej części jego zeznań z jednoczesnym niewskazaniem w sposób jasny, spójny i logiczny, w uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd uznał za wiarygodne jedynie wyjaśnienia, w których pomawia W. R. (1) o kierowanie przestępstwem oszustwa bankowego i jednocześnie nie wskazanie przez Sąd w sposób odpowiadający wymogom art. 424 k.p.k. dlaczego nie uznał wersji zdarzeń przedstawionej przez W. R. (1) oraz tej części, w której świadek R. S. wskazuje, iż pomysłodawcą przestępstwa był D. Z. nie W. R.,

2. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, co przejawiało się, w szczególności przez przyjęcie za wiarygodne jedynego dowodu obciążającego oskarżonego w postaci pomówienia przez D. Z. (1), pomimo że jego zeznania są wzajemnie sprzeczne co do opisu okoliczności i rozmów pomiędzy nim a W. R. (1) i pozostałymi współoskarżonymi, co do roli W. R. (1) w przestępstwie i nie korespondują z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, chociażby z zeznaniami P. K., R. S. (w zakresie kontaktu jego z D. Z. na spacerunku w Areszcie Śledczym w B., wzajemnym ustaleniom o obciążaniu W. R.), wynikami przeszukania pomieszczeń należących do W. R., w wyniku których nie odnaleziono u oskarżonego żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa, jak również nieuwzględnienie przy ocenie dowodów zasad prawidłowego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w szczególności poprzez:

a)uznanie za wiarygodne tej części wyjaśnień świadka D. Z. (1), w których pomawia W. R. (1), a które nie są wiarygodne i nie mogą być jako jedyny dowód podstawą dokonania ustaleń

faktycznych albowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego D. Z. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i obciążył swoimi zeznaniami W. R. (1) licząc, że zostanie wobec niego orzeczona niższa kara, w sytuacji w której złoży wyjaśnienia zgodne z oczekiwaniami organów ścigania, a przekonanie co do realności takiego rozwiązania wynika z wniosków końcowych biegłych uczestniczących w jego przesłuchaniu w toku postępowania sądowego, z których można wnioskować, iż D. Z. (1) podaje informacje, które są dla niego wygodne zaś zasłaniał się niepamięcią w celu obrony własnej osoby, umniejsza swoją rolę w popełnionych przestępstwach, nadto pominięcie przez Sąd Okręgowy, że D. Z. w zależności od etapu postępowania zmienia istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej fakty podawane zarówno organom ścigania jak i przed sądem,

b) dokonanie przez Sąd I instancji ustalenia w sposób sprzeczny ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej oraz kierował popełnieniem przestępstwa oszustwa kredytowego, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, z punktu widzenia wiedzy i doświadczenia życiowego powinna prowadzić do wniosku, że oskarżony W. R. (1), pojawia się w rozmowa telefonicznej zarejestrowanych przez organy ścigania pomiędzy osobami uczestniczącymi w popełnieniu przestępstwa dopiero w czerwcu 2009 r., jest wielokrotnie okłamywany przez D. Z. ego co do istotnych z punktu widzenia planowanego przestępstwa szczegółów, o czym szerzej w części niejawniej apelacji, nie miał kontaktu z żadnym innym ze współoskarżonych, nie mógł być członkiem grupy przestępczej a tym bardziej kierować popełnieniem przestępstwa zaś pomówienie dokonane przez D. Z. (1), biorąc pod uwagę okoliczności jego dokonania, nie może być traktowane jako wiarygodny dowód winy,

c) uznanie że wina W. R. jest bezsporna i wynika z szeregu dowodów zgromadzonych w sprawie innych niż wzajemne pomówienia, w sytuacji gdy zarówno analiza materiału dowodowego jak i treść uzasadnienia Sądu wskazują, że jedynym takim dowodem, na którym Sąd oparł swoje rozumowanie odnośnie ustalenia sprawstwa są zeznania D. Z., który wielokrotnie w toku postępowania zarówno przygotowawczego jak i sądowego zmieniał swoje wyjaśnienia i zeznania, a w sytuacji pytań dla niego niewygodnych zasłaniał się niepamięcią,

d) ustalenie w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego a także z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, że w przypadku ustalenia winy W. R., przed wszczęciem postępowania karnego, dobrowolnie nie podjął on działań zmierzających do zapobiegnięcia wypłaty kwoty kredytu hipotecznego w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, że jeśli istotnie dopuścił się zarzucanego mu czynu to oskarżony skontaktował się z A. W. i poinformował ją o zamiarach sprawców przestępstwa oszustwa kredytowego w celu wstrzymania wypłaty środków finansowych, co potwierdza m.in. świadek K. P., a w konsekwencji oskarżonemu została wymierzona kara bezwzględna pozbawienia wolności, a tym samym Sąd I Instancji nie skorzystał z instytucji niekaralności wynikającej z art. 297 § 3 k.k. ew. art. 23 k.k.;

4. art. 413 § 1 pkt 6 oraz § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez niewłaściwe, bo niespełniające wymogów jednoznaczności i zupełności ujęcie (skonstruowanie) zawartego w punkcie XL (XXX zarzucanego czynu) wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05 kwietnia 2016 r. opisu czynu przypisanego oskarżonemu W. R. (1), skutkujące pominięciem w opisie czynu szeregu konstytutywnych elementów stanowiących podstawę przypisania zdarzenia faktycznego, kwalifikowanego przez Sąd meriti jako realizującego znamiona złożonego strukturalnie i treściowo typu przestępstwa kierowania oszustwem kredytowym, oraz zaniechanie zamieszczenia w opisie elementów związanych z charakterystyką znamion stanowiącego podstawę kwalifikacji typu czynu zabronionego kierowania popełnieniem przestępstwa, a także sprzeczność pomiędzy opisem czynu przypisanego a przyjętą kwalifikacją prawną, a w szczególności:

a) niezamieszczenie zrelatywizowanego do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych opisu zachowań, mających świadczyć o podjęciu przez W. R. (1) szeregu działań wskazujących na kierowanie współoskarżonymi oraz osobami ustalonymi do dokonania oszustwa kredytowego, a jak wyraźnie wskazuje się w opisie czynu przypisanego działania te miały być rozciągnięte w czasie w okresie od początku 2009 r. do 30 czerwca 2009 r., co pozwala przypuszczać, że Sądowi meriti chodziło o oddanie w opisie czynu tego, że W. R. (1) miał dopuścić się we wskazanym okresie czasu szeregu zachowań przestępnych, polegających na kierowaniu popełnieniem przestępstwa oszustwa kredytowego, co w żaden sposób nie zostało odzwierciedlone w opisie czynu przypisanego oskarżonemu,

b) niewłaściwe określenie podstawy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego W. R. (1) w punkcie XL zaskarżonego wyroku (zarzucanego punkcie XXX) poprzez wskazanie, że oskarżony zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k., co przesądza, że opisana w sentencji wyroku podstawa kwalifikacji prawnej nie oddaje w sposób właściwy istoty czynu zabronionego albowiem zbieg przepisów art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. jest pomijalny, tym samym posłużenie się fałszywym lub stwierdzającym nieprawdę dokumentem przez ubiegającego się o kredyt bankowy wymieniony w art. 297 § 1 k.k. zostało uwzględnione w znamionach tego przestępstwa, co przesądza o redukcji wielości ocen opartej na zasadzie konsumpcji, co w efekcie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu W. R. (1) wyższej kary,

c) pominięcie w podstawie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu W. R. (1) w punkcie XL zaskarżonego wyroku (punkcie XXX zarzucanego czynu) odwołania do art. 18 § 1 k.k., pomimo iż w opisie czynu znajdują się znamiona art. 18 § 1 k.k., a tym samym Sąd I Instancji niedokładnie wskazując w kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego, zaniechał dokładnego określenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, podczas gdy prawidłowe zastosowanie normy prawa procesowego wynikającej z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. obligowało Sąd meriti do takiego skonstruowania kwalifikacji prawnej czynu przypisanego W. R. (1) w punkcie XL zaskarżonego wyroku, aby zawierała ona jednoznaczne i zupełne określenie działań oskarżonego i została prawidłowo oddana w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu,

5. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. polegającym na oddaleniu wniosku dowodowego o zwrócenie się do Aresztu Śledczego w B. celem ustalenia grup spacerowych R. S. (1) oraz D. Z. (1) i ewentualnej możliwości wzajemnego kontaktowania się tych świadków podczas odbywania spacerów oraz w jakich celach D. Z. (1) i R. S. (1) przebywali podczas ich pobytu w Areszcie Śledczym w B. w roku 2009 i 2010, w celu zweryfikowania zeznań R. S. (1), w których to świadek zeznał, iż przez godzinę rozmawiał z D. Z. (1) przez dwa sąsiadujące spacerniaki uznając, iż dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanej okoliczności, a co w efekcie uniemożliwiło realizację podstawowego zadania procesu karnego - dotarcie do prawdy materialnej, a przez to uniemożliwiło zweryfikowanie prawdziwości podawanej wersji zdarzeń przez D. Z., który pomawia W. R., a którego zeznania stanowią podstawę dokonanych ustaleń faktycznych w sprawie;

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na:

- uznaniu, że oskarżony był członkiem grupy przestępczej i kierował oszustwem kredytowym, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy, a w szczególności z zarejestrowanych połączeń telefonicznych wynika, że osoba W. R. pojawia się dopiero w czerwcu 2009 r. zaś pomysł oszustwa kredytowego zrodził się już w styczniu 2009 r.,

- uznaniu, że oskarżony swoją wiedzą i zamiarem obejmował wszystkie działania przestępcze współoskarżonych w szczególności, że przynależał do zorganizowanej grupy przestępczej oraz kierował oszustwem kredytowym, w sytuacji gdy ani ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ani z uzasadnienia wyroku Sądu I Instancji, w części dotyczącej poszczególnych zdarzeń, nie wynika aby oskarżony w jakikolwiek sposób uczestniczył w realizacji znamion zarzutów, miał jakkolwiek wiedzę na ich temat, bądź obejmował je swoim zamiarem, co w szczególności dotyczy okresu od stycznia 2009 r. do końca maja 2009 r., co do której to części Sąd w uzasadnieniu wyroku przy ustalaniu stanu faktycznego związanego z tymi zarzutami, nie wskazał na jakikolwiek w nich udział W. R. (1), jak również nie wskazał, kiedy i w jakich okolicznościach oskarżony miałby objąć te zdarzenia swoją świadomością, a ponadto uznał winę oskarżonego co do wszystkich czynności podejmowanych w okresie od początku 2009 r. do końca czerwca 2009 r., w sytuacji gdy nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym przez Sąd materiale dowodowym,

- uznaniu, że oskarżony swoją wiedzą i zamiarem obejmował wszystkie działania współoskarżonych w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że W. R. po powzięciu informacji na temat przestępczych działań współoskarżonych w popełnieniu przestępstwa, a przed wszczęciem postępowania karnego dobrowolnie podjął działania zmierzające do zapobiegnięcia wykorzystaniu wsparcia finansowego, przy czym nie doszło do wypłaty środków finansowych z (...) co, przy uznaniu, że czyny przez współoskarżonych zostały popełnione, należało uznać, że działanie W. R., z uwagi na treść art. 297 § 3 k.k. ew. art. 23 § 1 i 2 k.k. nie podlega karze,

- uznaniu, że zeznania D. Z. (1) są niespójne a jednocześnie oparcie się, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, w zakresie odpowiedzialności karnej W. R., na zeznaniach D. Z., w których pomawia W. R., w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że osoba ta, chcąc zyskać przychylność organów prowadzących postępowanie i w konsekwencji chcąc uzyskać wymierne korzyści procesowe, miała partykularny interes potwierdzać wszystkie zarzuty postawione im i współoskarżonym przez prokuraturę, a ponadto osoba ta nie dysponowała stosowną wiedzą prawną umożliwiającą jej odróżnienie zwykłego współsprawstwa od udziału w zorganizowanej grupie, którą to koncepcję przyjęła w niniejszej sprawie prokuratura a za nią Sąd I Instancji w wyroku skazującym,

- uznaniu przez Sąd, że pomiędzy W. R. a pozostałymi oskarżonymi istniały zależności i powiązania wynikające ze struktury zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji gdy jedyne łączące ich więzy wynikały z przekazania kontaktu przez W. R. do osoby zajmującej się składaniem wniosków o udzielenie kredytów,

- uznaniu, że oskarżony kierował działaniami innych osób w ramach przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej w przestępstwie oszustwa kredytowego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności analizy zarejestrowanych połączeń telefonicznych świadka M. T. wynika, że pozycja w siatce połączeń W. R. była wręcz marginalna, do grupy przestępczej nie przynależał, a w ramach działania oskarżonego, przy uznaniu, że czyny przez współoskarżonych zostały popełnione, można przypisywać W. R. jedynie przygotowanie do przestępstwa oszustwa kredytowego (art. 16 § 1 k.k.), a nie jak przyjął Sąd I Instancji, działanie w zorganizowanej grupie przestępczej oraz kierowanie popełnieniem przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do nadania czynom przypisanym oskarżonemu błędnej kwalifikacji prawnej, oraz skazania oskarżonego pomimo niekaralności przestępstw,

-uznanie, że zachowanie oskarżonego, przy uznaniu jego winy, polegające na poleceniu A. W. (2) jako osoby kompetentnej do gromadzenia dokumentów wymaganych do uzyskania kredytu bankowego, wypełnia znamiona oszustwa kredytowego i tym samym zaniechanie rozważenia

pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa, co winno skutkować zastosowaniem art. 19 § 2 k.k. i nadzwyczajnym złagodzeniem kary,

- uznaniu, przy przyjęciu winy i sprawstwa, iż zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona oszustwa z art. 286 § 1 k.k. podczas gdy przestępstwo oszustwa jest przestępstwem materialnym, którego skutek polega na niekorzystnym rozporządzeniu mieniem. Jego dokonanie następuje w momencie niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym warunkiem uznania oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest czyn dokonany. Z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że ostatecznie nie doszło do skutku przestępstwa w postaci rozporządzenia mieniem przez bank dlatego też zachowanie oskarżonego W. R. zostało błędnie zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. Przy czym, do momentu niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank zachowanie sprawcy polegające na wprowadzeniu w błąd albo wyzyskaniu błędu należy kwalifikować jako oszustwo w postaci stadialnej usiłowania (art. 13 § 1 k.k.). Nadto Sąd I Instancji popada w sprzeczność pomiędzy sentencją zaskarżonego wyroku a jego uzasadnieniem skazując oskarżonego za dokonanie przestępstwa i jednocześnie wskazując na karcie 318 uzasadnienia wyroku, iż W. R. „dopuszczył się usiłowania wyłudzenia kredytu bankowego”. W efekcie powyższego naruszenia doszło do wymierzenia oskarżonemu wyższej kary.

Niezależnie od podniesionych powyżej zarzutów zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

II. Rażąca niewspółmierność kary, wyrażająca się w wymierzeniu W. R. niewspółmiernie surowej kary jednostkowej oraz łącznej w wymiarze bezwzględnej kary 3 lat pozbawienia wolności, co wskazuje, w przypadku uznania jego winy za udowodnioną, iż Sąd I Instancji przy wymiarze kary nie uwzględnił okoliczności korzystnych dla oskarżonego, które powinny mieć wpływ na złagodzenie odpowiedzialności karnej, w szczególności danych osobopoznawczych oskarżonego, okresu jaki upłynął od popełnienia przestępstwa, które miało mieć miejsce w roku 2009, co stanowi swego rodzaju dolegliwość, przemawiają za tym, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej zostaną spełnione w przypadku wymierzenia oskarżonemu kary wolnościowej oraz, że taka kara da gwarancję, że oskarżony nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem.

W oparciu o powyższe na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1.co do czynu z punktu XXXIX przypisanego w wyroku (XXIX zarzucanego w akcie oskarżenia):

a)zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie

b)uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie

c)zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym wymiarze o charakterze wolnościowym;

2.co do czynu z punktu XL przypisanego w wyroku (XXX zarzucanego w akcie oskarżenia):

a) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie

b)zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony działał w warunkach czynnego żalu, tj. w warunkach, o których mowa w art. 297 § 3 k.k. ewentualnie w art. 23 § 1 k.k. i na

podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. umorzenie postępowania karnego albowiem ustawa stanowi, że sprawca nie podlega karze,

ewentualnie

c) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony działał w formie stadialnej przestępstwa, tj. przygotowania do popełnienia czynu zabronionego, o którym mowa w art. 16 § 1 k.k. i wyeliminowanie z podstawy skazania art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. i art. 272 k.k. z uwagi na fakt, iż ustawa nie stanowi o karalności przygotowania do ww. przestępstw, w myśl art. 16 § 2 k.k.

ewentualnie

d) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia na podstawie art. 19 § 2 k.k.

ewentualnie

b) uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

ewentualnie

c) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym wymiarze o charakterze wolnościowym;

Jednocześnie, na podstawie art. 427 § 3 k.p.k. wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. M. (3) (adres dla doręczeń zostanie wskazany w późniejszym terminie) - na okoliczność podejmowanych w jego obecności przez oskarżonego W. R. (1), czynności zmierzających do wstrzymania wypłaty środków finansowych przyznanych z (...) oraz wiedzy W. R. na temat planowanego przestępstwa oszustwa kredytowego.

Obrońca oskarżonego P. K. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym tego oskarżonego w części dotyczącej uznania za winnego i skazania oskarżonego za czyn opisany w pkt XXIX a/o oraz za czyny opisane w pkt XXXIII a/o także w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary łącznej.

Na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k. p. k. zarzucił:

1. W odniesieniu do czynu opisanego w pkt. XXIX aktu oskarżenia:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo że materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przygotowawczym i sądowym nie pozwala na uznanie, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wobec marginalnej roli jaką odegrał przy popełnieniu przedmiotowego przestępstwa;

2. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. XXXIII aktu oskarżenia:

- obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, oparcie rozstrzygnięcia na wybiórczych elementach zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenianych do tego w sposób jednostronny i niepełny, bez uwzględnienia pełnej treści dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz

wskazań doświadczenia życiowego co dotyczy przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka D. S.,

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu wyjaśnień i zeznań. D. S. za w pełni wiarygodne i mogące stanowić dowód w przyjęciu winy oskarżonego K..

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę powyższego wyroku w zaskarżonej części przez:

1. uniewinnienie oskarżonego w zakresie czynów opisanych w pkt. XXIX i XXXIII aktu oskarżenia,

2. uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu,

ewentualnie

o uchylenie powyższego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W aktach sprawy znajduje się również pismo oskarżonego L. K. (1) zatytułowane „Uzupełnienie apelacji” k. 27739 – 27755, w którym oskarżony postawił szereg zarzutów obrazy przepisów postępowania oraz przedstawił własną wersję przebiegu wydarzeń.

Prokurator złożył pisemne odpowiedzi na apelacje obrońców oskarżonych: K. C. (1), P. K., Ł. S. (1), J. K. (1), L. K. (1), C. M..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione przez obrońców oskarżonych: L. K. (1), Ł. S. (1), C. M., K. C. (1), J. K. (1), W. R. (1) i P. K. apelacje oraz zawarte w nich zarzuty i wnioski końcowe nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego L. K. (1).

Postawione w przedmiotowej apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i w zw. z art. 410 k.p.k. są chybione i całkowicie bezpodstawne.

Należy także stwierdzić, że przedmiotowa apelacja została sporządzona w sposób formalnie wadliwy bowiem jej autor zarzucając Sądowi meriti obrazę przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów wymienionych w pkt 2a – c nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 438 pkt 2 k.p.k. wykazania wpływu rzekomej obrazy art. 7, 5 § 2, 4 i 410 k.p.k. na treść wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego jest natomiast oczywiste, że dla skuteczności zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego konieczne jest nie tylko wykazanie, że naruszenie wymienionych w petitum apelacji przepisów miało rzeczywiście miejsce ale również, że owa obraza mogła mieć wpływ na treść wyroku. Nie każde bowiem naruszenie przepisów prawa procesowego zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 może być podstawą skutecznego zarzutu obrazy prawa procesowego ale tylko takie, które wywołało określone skutki i owe skutki w postaci wpływu na treść wydanego orzeczenia powinny być wskazane przez skarżącego.

Tymczasem autor omawianej apelacji w żaden sposób nie wykazał, że rzekome naruszenie wymienionych przez niego przepisów postępowania karnego miało określony wpływ na treść wydanego wyroku. Skarżący mógł to uczynić poprzez zakwestionowanie dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu L. K. (1), ale tego

nie uczynił zarówno w treści petitum jak również w uzasadnieniu apelacji. Jest bowiem oczywiste, iż sposób gromadzenia dowodów oraz ich oceny przez Sąd orzekający w danej sprawie ma ścisły związek z ustaleniami faktycznymi, które są przecież efektem analizy i oceny zgromadzonych w toku całego procesu karnego dowodów, zatem naruszenie art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. przez Sąd meriti zazwyczaj prowadzi do dokonania wadliwych ustaleń faktycznych i dlatego właśnie skarżący w prawidłowo formalnie zredagowanej apelacji w której stawia zarzuty obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów powinien wykazać wpływ owego naruszenia poprzez zarzut o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Odnosząc się zaś do poszczególnych zarzutów zawartych w pkt 2 – c petitum przedmiotowej apelacji stwierdzić należy, że jej autor nie wykazał również w sposób przekonujący, że Sąd meriti ocenił wymienione w tych zarzutach dowody w postaci zeznań świadków D. H., I. R. (1), B. U., A. U., D. B. (1), A. M., K. B. (1) oraz w postaci opinii biologicznej wydanej przez dr hab. n. med. W. P. w sposób wadliwy i całkowicie dowolny.

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący zarówno w treści omawianych zarzutów jak również w uzasadnieniu apelacji nie wykazał w sposób przekonujący, że Sąd Okręgowy przy ocenie wymienionych dowodów rzeczywiście przekroczył granice swobodnej oceny dowodów określone w art. 7 k.p.k.

Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się tylko do polemiki skarżącego z oceną poszczególnych dowodów dokonaną przez Sąd meriti ale konieczne jest wykazanie jakich konkretnie błędów i uchybień dopuścił się Sąd I instancji w procesie analizy i oceny poszczególnych dowodów. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący a następnie tak zgromadzone dowody poddał prawidłowej i wnikliwej analizie i ocenie, która nie zawiera błędów natury logicznej, faktycznej, zgodna jest z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego względu zasługuje na akceptację ze strony Sądu Apelacyjnego. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika także, że Sąd Okręgowy dokonał analizy i oceny wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i ustalenia sprawstwa oskarżonego L. K. (1) w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd przy tej analizie i ocenie nie pominął żadnego z istotnych dowodów i dotyczy to zarówno dowodów obciążających oskarżonego jak również dowodów przeciwnych a zatem nie doszło również w przedmiotowej sprawie do naruszenia art. 410 k.p.k.

Nie można także zaakceptować stanowiska autora omawianej apelacji, że Sąd Okręgowy naruszył zasadę in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. Zdaniem Sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie było w ogóle podstaw do zastosowania tej zasady a zatem chociażby z tego względu zarzut z pkt 2c jest chybiony i bezpodstawny. Jeżeli bowiem w danej sprawie Sąd meriti dysponuje chociażby jedynym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych to nie ma podstaw do odwoływania się do reguły zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. Kwestia interpretacji oraz oceny poszczególnych dowodów zgromadzonych w sprawie może być w takiej sytuacji kwestionowana przez pryzmat zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. a nie 5 § 2 k.p.k., gdyż Sąd meriti nie ma obowiązku przyjęcia wersji najbardziej korzystnej dla oskarżonego. Ma zaś obowiązek ustalenia takiej wersji zdarzenia w zakresie poszczególnych czynów, która ma najpełniejsze oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Bezpodstawne jest równe kwestionowanie przez skarżącego dowodu z opinii biologicznej wydanej przez W. P..

Należy w tym zakresie stwierdzić, że Opinia (...) z dnia 1 kwietnia 2010 r. nr (...) sprowadza się do pobrania materiału dowodowego zabezpieczonego podczas powtórnych oględzin samochodu F. (...) dokonanych 26 lutego 2010 r. i wyizolowania z niego profili DNA. Należy jednak zaznaczyć, że podczas dalszych badań nie ujawniono profili DNA L. K. (1), co jednak nie oznacza, że oskarżony ten nie był jednym ze współsprawców przestępstwa. Skarżący odwołuje się także do opinii (...) z dnia 25 maja 2010 r., oznaczonej nr C-2/09, C – 23/10. Przedmiotowa opinia odnosi się do pobranego materiału biologicznego do badań z odzieży ujawnionej w lesie w miejscowości C. w dniu 2 kwietnia 2010 r. i wyizolowania profili DNA. Obie wyżej wymienione opinie nie zawierają badań porównawczych a w związku z tym w żaden sposób wbrew twierdzeniom autora omawianej apelacji nie wykluczają udziału oskarżonego L. K. (1) w popełnieniu przypisanych mu czynów i nie oświadczają o jego niewinności. Sąd meriti dysponował bowiem w tej sprawie dowodami w tym materiałem DNA ujawnionym na innych przedmiotach, które zostały w sposób prawidłowy ocenione przez Sąd i stanowią podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Reasumując tę część rozważań należy stwierdzić, że bezpodstawne są zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego tj. art. 7, 5 § 2 i 410 k.p.k. gdyż skarżący nie wykazał w sposób przekonujący żeby Sąd meriti rzeczywiście ocenił poszczególne dowody osobowe oraz w postaci opinii biegłych w sposób dowolny i sprzeczny z zasadą zawartą w art. 7 k.p.k. Nie można bowiem uznać, że wyjaśnienia składne przez D. B. (1) są tylko dlatego niewiarygodne, że oskarżony ten poprzez składanie określonej treści depozycji chciał uzyskać łagodny wymiar kary. Tego rodzaju wywód obrońcy oskarżonego nie może stanowić wystarczającej podstawy do zakwestionowania oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd meriti .

Odnosząc się zaś do zarzutu rażącej surowości kary zawartego w pkt 2d przedmiotowej apelacji uznać należy, że również jest on całkowicie bezpodstawny. Zaznaczyć także należy, iż postawienie tego rodzaju zarzutu przez autora apelacji oznacza, że w istocie nie jest on sam przekonany do zasadności wcześniej postawionych zarzutów.

W ocenie Sądu odwoławczego stawianie bowiem zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 k.p.k. jest uzasadnione wówczas, gdy nie jest kwestionowane sprawstwo oskarżonego oraz prawno – karna ocena zachowania oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Bez względu jednak na przyjęty przez skarżącego sposób konstrukcji analizowanego środka zaskarżenia, uznać należy, że orzeczone wobec oskarżonego L. K. (1) kary jednostkowe za poszczególne przypisane mu przestępstwa, jak również kara łączna w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności nie nosi w sobie cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odwołując się w tym miejscu do poczynionych rozważań dotyczących istoty tego rodzaju zarzutu zawartych w innych fragmentach niniejszego uzasadnienia stwierdzić należy, że brak jest podstaw aby dokonać korekty wyroku w zakresie omawianej kary i orzec wobec oskarżonego L. K. karę pozbawienia wolności w niższym wymiarze. Z tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do kwestii wymiaru kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych w tym L. K. wynika bowiem, że Sąd meriti miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar tej kary i nadał im właściwe znaczenie. Zatem uznać należy, że orzeczone wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, który jest znaczny oraz uwzględniła w należyty sposób dyrektywy wymiaru kary określony w art. 53 k.k. Nie może zaś mieć istotnego znaczenia podniesione przez obrońcę oskarżonego okoliczność, że od popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów upłynęło ponad 10 lat. Ponadto analizując treść wywodów autora apelacji zawartych w jej końcowej części odnieść można wrażenie, że skarżący pisząc o dolnej granicy 8 lat pozbawienia wolności pomija fakt, że wobec L. K. zostało orzeczonych 6 kar jednostkowych za przypisane mu w pkt VII – XI

wyroku czyny w tym kary 8 lat oraz 11 lat pozbawienia wolności – za czyn opisany w pkt VIII aktu oskarżenia. Zatem przy sumie kar jednostkowych 21 lat, orzeczenie kary łącznej w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności nie może być uznane za przejaw rażącej surowości.

Sąd odwoławczy miał na uwadze również zarzuty oraz wywody podniesione w piśmie sporządzonym przez oskarżonego L. K. (1) i znajdujących się na k. 27739 – 27755 akt sprawy zatytułowane „Uzupełnienie apelacji”. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zawarte w przedmiotowym piśmie zarzuty nie są zasadne i nie zasługują one na uwzględnienie.

W uzasadnieniu tego pisma jego autor kontestując i podważając ocenę zgromadzonego przez Sąd meriti materiału dowodowego dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną przedstawia własne stanowisko w tym zakresie, które ma charakter wyłącznie polemiczny. Omawiane pismo oskarżonego nie zawiera zdaniem Sądu odwoławczego żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów zasługujących na dokonanie ich szerszej i głębszej analizy oraz ich uwzględnienie.

Odnośnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Ł. S. (1).

Postawione w przedmiotowym środku zaskarżenia zarzuty obraży przepisów postępowania wymienionych w pkt I – V nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie naruszył art. 6 k.p.k. w zw. z art. 376 § 3 k.p.k.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że oskarżony Ł. S. (1) nie stawiał się na rozprawy od 7 grudnia 2011 r. ale był o poszczególnych terminach tych rozpraw prawidłowo zawiadamiany i jego obrońca wnosił o prowadzenie rozprawy pod nieobecność Ł. S. (1).

Odnośnie zaś niestawiennictwa oskarżonego na rozprawach w dniach 2 i 23 marca 2016 r. to z akt sprawy wynika, że o terminach pierwszej z tych rozpraw tj. z dnia 2 marca 2016 r. oskarżony został prawidłowo zawiadomiony, gdyż wysłane na wskazany adres wezwanie zostało awizowane i zwrócone z adnotacją „nie doręczone w terminie”. Obecny zaś na rozprawie obrońca Ł. S. (1) wnosił o prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy zasadnie postanowił na podstawie art. 377 § 3 k.k. prowadzić rozprawę pod nieobecność tego oskarżonego. Z akt sprawy wynika także, że Sąd w tym dniu zamknął przewód sądowy i przerwał rozprawę do dnia 23 marca 2016 r., kiedy to doszło do wznowienia przewodu sądowego, a następnie jego ponownego zamknięcia i odroczenia wydania wyroku do dnia 5 kwietnia 2016 r.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zmiana treści art. 374 k.p.k. od 1 lipca 2015 r. powoduje, że od tej daty obecność oskarżonego na rozprawie jest jego prawem a nie obowiązkiem. Sytuacje gdy udział oskarżonego jest obowiązkowy wymienione są w § 1a art. 374 k.p.k., zaś art. 377 § 3 k.p.k. pozwala Sądowi meriti na prowadzenie rozprawy we wskazanych w tym przepisie okolicznościach nawet wówczas gdy obecność oskarżonego na rozprawie jest obowiązkowa. Zatem od 1 lipca 2015 r. oprócz sytuacji gdy obecność oskarżonego na rozprawie jest obowiązkowa, pozostałe wypadki rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego mogą stanowić ewentualnie względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 k.p.k., czyli nawet gdyby przyjąć, że rzeczywiście podczas rozpraw, które miały miejsce 2 marca i 23 marca 2016 r. nieobecność oskarżonego była niezawiniona, gdyż wynikała z osadzenia go w Areszcie Śledczym w K. to powyższy fakt należy rozpatrywać w kontekście tego czy w tym zakresie Sąd meriti dopuścił się obraży przepisów postępowania oraz czy miało to wpływ, a jeśli tak to jaki na treść wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego, że doszło do obraży art. 376 § 3 k.p.k. Zgodnie bowiem z treścią art. 75 § 1 k.p.k. oskarżony jest zobowiązany

zawiaдамiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie. Skoro Ł. S. (1) nie zrealizował powyższego obowiązku i Sąd nie miał wiedzy, że ten oskarżony przebywa w Areszcie Śledczym w K., to zgodnie z treścią art. 139 § 1 k.p.k. zasadnie uznał wezwanie wysłane na ostatni adres za doręczone prawidłowo.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe względy oraz stanowisko obrońcy oskarżonego prezentowane podczas tych rozpraw rozpoznając przedmiotową sprawę pod nieobecność oskarżonego w dniach 2 marca i 23 marca 2016 r. nie naruszył przepisów postępowania karnego w tym art. 6 k.p.k. oraz art. 376 § 3 k.p.k.

Odnosnie zaś zarzutu zawartego w pkt II dotyczącego rzekomej obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. i 366 § 1 k.p.k. to zaznaczyć należy, że z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika, że skoro w art. 4 k.p.k. zawarta jest ogólna zasada postępowania karnego to przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu zarówno apelacyjnego jak również kasacyjnego.

Nie doszło również do obrazy art. 74 § 1 k.p.k. gdyż przepis ten w § 1 wyraża zasadę, iż oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności oraz obowiązku dostarczenia dowodów na swoją niekorzyść, zaś autor omawianej apelacji zarówno w treści zarzutu jak również w uzasadnieniu nie wskazał w jaki konkretnie sposób przedmiotowy przepis został przez Sąd Okręgowy naruszony.

Odnosnie zaś rzekomej obrazy art. 366 § 1 k.p.k. to również ten przepis wbrew twierdzeniom nie został naruszony. Odnosi się on bowiem do sposobu kierowania rozprawą przez Przewodniczącego składu orzekającego i czuwania na jej prawidłowym przebiegu oraz baczenie aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego omawiany przepis odnosi się jednak do fazy gromadzenia dowodów, czyli etapu postępowania sądowego od momentu rozpoczęcia przewodu sądowego aż do jego zamknięcia. Ale nie odnosi się on do etapu wyrokowania i czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o zgromadzone a następnie poddane analizie i ocenie zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. dowody. Tymczasem treść przedmiotowego zarzutu oraz wywody autora apelacji zawarte w jej uzasadnieniu wskazują wyraźnie, że rzekoma obraza art. 366 § 1 k.p.k. ma polegać na nieuwzględnieniu wszelkich okoliczności przemawiających na korzyść Ł. S. (1) przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, w tym oparciu ustaleń Sądu na wyjaśnieniach oskarżonego pomimo faktycznego braku konieczności dowodzenia przez niego niewinności. Zatem powyższa jego treść wyraźnie wskazuje, że przedmiotowy zarzut odnosi się do fazy wyrokowania i czynienia ustaleń faktycznych i na tym etapie art. 366 § 1 k.p.k. nie ma zastosowania. Pominięcie zaś przy analizie określonych dowodów czy okoliczności może być zaś kwestionowane przez skarżącego ale poprzez zarzut obrazy art. 410 k.p.k. i naruszenie tego przepisu zostało zarzucone w pkt IV przedmiotowej apelacji.

Uznać zatem należy, że Sąd meriti nie naruszył wymienionych w zarzucie z pkt II przepisów postępowania oraz, że we wskazanym zakresie przedmiotowy zarzut został formalnie wadliwie zredagowany. Z powyższych względów nie może on być uznany za trafny i zasadny.

Za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut obrazy przepisów postępowania karnego zawarty w pkt III, w którym jako rzekomo naruszone wymienione zostały art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. i 172 k.p.k. Analizując treść tego zarzutu oraz jego uzasadnienie uznać także należy, że w części został on formalnie wadliwie zredagowany. Autor apelacji wymienił bowiem w tej części petitum przepisy postępowania karnego zarówno ze sfery gromadzenia dowodów tj. art. 366 § 1 k.p.k. i 172 k.p.k., które regulują sposób prowadzenia rozprawy przez Przewodniczącego jak również art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k., które na tym etapie postępowania nie mogą mieć zastosowania

gdyż jest oczywiste, że przed zamknięciem przewodu sądowego w danej sprawie Sąd nie dokonuje oceny poszczególnych dowodów jak też nie stosuje zasady in dubio pro reo gdyż czyni to dopiero po zamknięciu przewodu sądowego. Z kolei obraza art. 366 § 1 k.p.k. czy też art. 172 k.p.k. nie może polegać na „uznaniu, że wina Ł. S. (1) w aspekcie naruszenia art. 280 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości” gdyż oba przepisy regulują przebieg rozprawy sądowej w aspekcie sposobu kierowania tą rozprawą przez Przewodniczącego oraz zasadności dokonania konfrontacji w celu wyjaśnienia sprzeczności. Na tym etapie postępowania sądowego gdy prowadzone jest postępowanie dowodowe i nie został jeszcze zamknięty przewód sądowy nie dochodzi zaś uznanie winy czy też niewinności oskarżonego.

Odnosząc się zaś do rzekomej obrazy poszczególnych przepisów wymienionych w tym zarzucie, to stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do oskarżonego Ł. S. (1) w ogóle nie było potrzeby sięgania po regułę in dubio pro reo i chociażby z tego względu art. 5 § 2 k.p.k. nie został naruszony. W ramach dokonanych rozważań podkreślono już wcześniej, że jeżeli w danej sprawie Sąd meriti dysponuje chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych to nie ma miejsca na zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. ponadto podkreślono także, iż autorzy apelacji błędnie rozumieją zasadę zawartą w omawianym przepisie i mieszają ją z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k. Istniejące bowiem wątpliwości i sprzeczności oraz rozbieżności w materiale dowodowym sprawy powinny być rozstrzygane w aspekcie stosowania art. 7 k.p.k. a nie zasady in dubio pro reo. Art. 5 § 2 k.p.k. nie nakłada bowiem na Sąd orzekający obowiązku rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego ale tylko tych o których mowa w tym przepisie oraz nie nakłada obowiązku czynienia ustaleń faktycznych najbardziej korzystnych dla oskarżonego ale takich które mają pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy.

Z treści art. 172 k.p.k. wynika zaś jedynie możliwość przeprowadzenia konfrontacji w celu wyjaśnienia sprzeczności a nie jego obowiązek. Zatem nie wiadomo w jaki sposób Sąd meriti określił ten przepis gdyż autor apelacji tego nie wskazuje zarówno w treści zarzutu oraz jego uzasadnienia.

Natomiast art. 366 § 1 k.p.k. reguluje kwestie sposobu prowadzenia rozprawy przez Przewodniczącego a w żaden sposób nie odnosi się do kwestii uznania winy oskarżonego o czym jest mowa w treści zarzutu. Uznać zatem należy, że art. 366 § k.p.k. nie został naruszony i w treści omawianej apelacji nie wykazano w jaki sposób przepis ten został obrażony.

Bezpodstawne jest również zarzucenie Sądowi Okręgowemu obrazy art. 7 k.p.k. Należy domniemywać, że owa obraza odnosi się do oceny wymienionych w zarzucie z pkt III dowodów tj. wyjaśnień oskarżonych D. B., D. Z., pokrzywdzonych Z. i J. R., protokołu okazania oskarżonego K. K. oraz opinii daktyloskopijnej.

Autor omawianej apelacji zarzucając Sądowi meriti naruszenie art. 7 k.p.k. w zakresie oceny wymienionych dowodów nie wykazał jednak w sposób przekonujący, że Sąd Okręgowy przy ocenie tych dowodów nie respektował zasady swobodnej oceny dowodów i wymienione dowody ocenił w sposób dowolny.

Zdaniem Sądu odwoławczego postawienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do zakwestionowania oceny poszczególnych dowodów dokonanej przez Sąd meriti i zaprezentowania własnej oceny w tym zakresie gdyż taki zarzut ma charakter wyłącznie polemiczny. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. może być uznany za zasadny i skuteczny tylko wówczas gdy autor apelacji wykaże w sposób przekonujący, że dokonana przez Sąd I instancji ocena konkretnego dowodu zawiera błędy natury logicznej lub faktycznej, nie respektuje zasad wiedzy, logiki i doświadczenia

życiowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wywody autora apelacji nie zawierają merytorycznych i przekonujących argumentów wskazujących na rzeczywistą dowolność oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w tym zeznań pokrzywdzonych oraz wyjaśnień D. B. i D. Z. oraz pozostałych dowodów wymienionych przez skarżącego.

W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu zawartego w pkt IV w zw. z art. 410 k.p.k. skutkującą dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny. Należy także zauważyć, że skarżący zarzucając naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. nie wskazał w treści zarzutu, które konkretnie dowody w omawianym zakresie zostały przez Sąd meriti dowolnie ocenione i w czym owa dowolność się przejawia oraz jakie dowody zostały pominięte przy analizie i ocenie. Uzasadnienie analizowanej apelacji zostało zaś zredagowane w taki sposób, że nie wiadomo dokładnie, które jego fragmenty odnoszą się do poszczególnych zarzutów. Mając zaś na uwadze zarówno treść zarzutów w których kwestionowany jest sposób analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonemu Ł. S. (1) oraz depozycje zawarte w uzasadnieniu apelacji uznać należy, że Sąd meriti przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy a następnie zgromadzone dowody poddał wszechstronnej analizie i ocenie która respektuje zarówno treść art. 7 k.p.k. jak również art. 410 k.p.k. Prawidłowa analiza i ocena dowodów pozwoliła następnie Sądowi orzekającemu w przedmiotowej sprawie na dokonanie trafnych ustaleń faktycznych dotyczących udziału oskarżonego Ł. S. w popełnieniu przypisanych mu czynów określonych w pkt XV, XVI, XVII i XVIII zaskarżonego wyroku.

Odnosnie rozboju na osobie G. K. (1) to nie można zaakceptować stanowiska obrońcy oskarżonego, że żaden z oskarżonych jak również świadkowie B. B. (3) oraz świadek anonimowy nie przedstawili wiedzy na temat udziału w tym czynie oskarżonego Ł. S.. Bezpodstawne jest również podważenie wiarygodności wyjaśnień złożonych przez D. Z. w zakresie w jakim wskazał on, iż działał na polecenie także Ł. S.. Skarżący nie przedstawia w tym zakresie żadnych merytorycznych argumentów podważających ocenę tego dowodu przez Sąd meriti . Ponadto zauważyć należy, że wyjaśnienia D. Z. (2) korespondują z zeznaniami świadków: T. W., R. G., M. S. (2) i J. K. (2). Z zeznań wymienionych świadków wynika bowiem, że to Ł. S. (1) wraz z oskarżonym L. K. (1) nabyli samochód f. (...), który posłużył sprawcom napadu w M..

Bezpodstawne jest również kwestionowanie przez skarżącego oparcie przez Sąd meriti ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka A. M., która na prośbę Ł. S. w dniu 4 maja 2008 r. swoim samochodem zawiozła L. K. za S. po odbiór paczek z lasu. Konstatacja Sądu Okręgowego, że jedynie sprawca rozboju mógł znać miejsce ukrycia przedmiotów pochodzących z przestępstwa jest logiczna i przekonująca.

W zakresie zaś rozboju dokonanego na osobie Z. R. bezpodstawne jest kwestionowanie zarówno zeznań składanych na poszczególnych etapach postępowania przez pokrzywdzonego jak również wniosków Sądu meriti dotyczących śladów linii papilarnych oraz przedmiotu na którym zostały one ujawnione tj. kuwety malarskiej.

Wywody autora apelacji w tym zakresie mają charakter wyłącznie polemiczny i nie są w żaden sposób oparte na materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Obrońca oskarżonego przedstawia bowiem własne hipotezy i domysły, które nie są poparte żadnym dowodem.

Za wewnątrznie sprzeczne i również bezpodstawne uznać należy kwestionowanie jakości i wartości dowodowej ekspertyzy daktyloskopijnej w sytuacji gdy obecnie brak jest metod badawczych dotyczących starzenia się śladów, które umożliwiałyby dokonanie kategoriycznych ustaleń w tym

zakresie, które mieszczą się w przedziale od kilku dni do kilku lat. Oskarżony Ł. S. (1) został rozpoznany przez świadka J. D., która zeznała że widziała go w przeddzień rozboju i zdaniem Sądu odwoławczego brak jest podstaw aby zakwestionować sposób oceny tego dowodu przez Sąd meriti . Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika również, że Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej i wnikliwej oceny wszystkich istotnych dowodów odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonemu i analizę tych dowodów przeprowadził w sposób prawidłowy, dokonując jej w aspekcie powiązań występujących pomiędzy poszczególnymi dowodami.

Brak jest zatem wystarczających podstaw i skarżący ich w swojej apelacji nie wskazuje aby zakwestionować sposób oceny poszczególnych dowodów zgromadzonych w sprawie oraz dokonane w oparciu o wynik tej analizy i oceny ustalenia faktyczne, które mają wbrew twierdzeniom autora apelacji pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k. i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli rozstrzygnięcia Sądu meriti przez przyzmat podniesionych w omawianej apelacji zarzutów oraz argumentów zawartych w jej uzasadnieniu. Ponadto zgodnie z treścią art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Zatem za całkowicie bezpodstawny uznać należy również zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. zawarty w pkt V petitum przedmiotowej apelacji.

Obrońca oskarżonego w końcowej części swojej apelacji wskazuje także na całkowitą dowolność w aspekcie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary. Podnosząc okoliczności określone na str. 12 – 13 uzasadnienia swojej apelacji skarżący nie podnosi jednak formalnie zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Odnosząc się zatem do tych wywodów autora apelacji uznać należy, że w żaden sposób nie podważają one zasadności i słuszności stanowiska Sądu meriti odnośnie wymiaru kar jednostkowych za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu Ł. S. jak również orzeczonej kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności. Przy wymiarze tych kar Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na ukształtowanie represji karnej oraz miał na uwadze stopień winy oskarżonego jak również stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, który jest znaczący. Z końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika również, że zostały uwzględnione także w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Dlatego też Sąd odwoławczy uznał, że orzeczone wobec oskarżonego Ł. S. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny nie noszą cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i tym samym brak jest podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego C. M..

Przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych zarzutów zawartych w przedmiotowej apelacji należy zauważyć, że zawiera ona w odniesieniu do rozstrzygnięcia Sądu dotyczącego jednego czynu, wszystkie rodzaje zarzutów określonych w art. 438 k.p.k. w tym zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jak również zarzut obrazy prawa materialnego dotyczący kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Tymczasem jest oczywiste i wynika to z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny i aktualny dopiero wówczas gdy skarżący nie kwestionuje dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych. Jeżeli zaś chociażby jeden z elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej tych ustaleń jest kwestionowany to wówczas zarzut obrazy prawa materialnego jest całkowicie przedwczesny i w istocie nie powinien podlegać rozpoznaniu przez Sąd odwoławczy. Należy

także podkreślić, że w przedmiotowym środku zaskarżenia na wypadek gdyby Sąd nie podzielił zarzutów w pkt 1 – 3, czyli obrazy prawa materialnego, prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych zawiera także zarzuty odnoszące się do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego C. M. kary 7 lat pozbawienia wolności. Taki sposób redakcji omawianego środka zaskarżenia w ocenie Sądu odwoławczego jest formalnie wadliwy i w istocie oznacza, że autorka apelacji sama nie jest przekonana o zasadności postawionych zarzutów, o czym świadczyć mogą stwierdzenia typu „Nawet zakładając, że Sąd I instancji ustalił prawidłowość stanu faktycznego” (str. 6).

Dokonując zaś analizy poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, że całkowicie chybione i bezpodstawne jest twierdzenie autorki apelacji odnośnie tego, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania wymienionych w pkt 2a, 2b, 2c, 2d i 2e, tj. art. 5 § 1 i 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 i 2 k.p.k., 201 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., 167 k.p.k., 184 § 1 i § 5 k.p.k.

Z treści zarzutu zawartego w pkt 2a wynika, że autorka apelacji dopatruje się naruszenia wymienionych przepisów postępowania tj. art. 5 § 1 i 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 i 2 k.p.k. w dokonaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z jednoznacznym pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oraz poprzez wydanie wyroku skazującego, mimo braku udowodnienia winy, a także sporządzenia uzasadnienia wyroku bez zachowania wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Z tak zredagowanego w sposób bardzo ogólny zarzutu w żaden sposób nie wynika jakie konkretnie dowody zostały dowolnie ocenione przez Sąd, oraz jakie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego zostały pominięte. Prawidłowo zredagowany zarzut obrazy art. 7 k.p.k. powinien zawierać wskazanie jaki konkretnie dowód czy dowody zostały dowolnie ocenione przez Sąd oraz w czym owa dowolność się przejawia. Tego rodzaju istotnych elementów nie wskazano również wprost w uzasadnieniu apelacji.

Z wywodów autorki omawianego pisma zawartych na str. 7 – 8 jego uzasadnienia można jedynie domniemywać, że poprzez zarzut obrazy art. 7 k.p.k. kwestionowany jest sposób oceny wyjaśnień oskarżonego C. M., oskarżonego Ł. S. (1), świadka R. A. gdyż te osoby są wymienione w tej części uzasadnienia apelacji, w której jej autorka odnosi się do oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd meriti. Natomiast wcześniejsze fragmenty uzasadnienia środka zaskarżenia zawierają przytoczenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy (str. 3 – 4), wskazanie wad, braków i błędów w tych ustaleniach (str. 4 – 6). Nie wiadomo zaś dokładnie czy ocena dowodów wymienionych w tej części uzasadnienia jest kwestionowana przez skarżącą gdyż nie wynika to wprost ani z treści omawianego zarzutu ani też z jego uzasadnienia. Taki ogólny sposób redakcji omawianego zarzutu powoduje, że utrudnione jest jego merytoryczne rozpoznanie. Należy zaś stwierdzić mając na uwadze całość depozycji autorki apelacji odnoszących się do kwestionowania analizy dokonanej przez Sąd meriti dowodów, że brak jest podstaw aby tę ocenę zakwestionować i podważyć.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. konieczne jest bowiem wykazanie jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę w procesie analizy i oceny poszczególnych dowodów i wynikających z nich okoliczności. Dopiero zaś gdy skarżący wykaże w sposób przekonujący, że dokonana ocena zawiera błędy natury faktycznej, logicznie, sprzeczna jest z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego zasadne jest zakwestionowanie tego rodzaju oceny przez Sąd odwoławczy. Przedmiotowa apelacja tego rodzaju merytorycznych i przekonujących argumentów nie zawiera a zatem chociażby z tego względu analizowany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonując analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także tych wymienionych w niniejszej apelacji i odnoszących się do rozboju dokonanego w dniu

30 kwietnia 2008 r., każdy z tych dowodów ocenił w sposób wnikliwy i wszechstronny respektując w pełni zasadę swobodnej ceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k.

Nie można zaś zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej, że o niewinności oskarżonego C. M. oraz o prawdziwości jego zeznań świadczą zeznania złożone przez świadka R. A.. Jednakże analiza depozycji składanych przez tego świadka na poszczególnych etapach postępowania nie uprawnia w żaden sposób do tego rodzaju twierdzenia bowiem świadek ten nie potwierdził faktu spotkania z oskarżonym w okolicznościach przez niego wskazanych sprowadzających się do całodziennego picia alkoholu w dniu 30 kwietnia 2008 r. oraz spędzenia nocy z 30 kwietnia na 1 maja 2008 r. poza domem, u jakiegoś bliżej nieokreślonego kolegi, w nieokreślonym miejscu. Zatem zeznania złożone przez R. A. nie są wbrew twierdzeniom autorki apelacji potwierdzeniem prawdziwości wyjaśnień składanych przez C. M. gdyż w istotnym zakresie są z nimi sprzeczne. Brak jest również podstaw aby kwestionować ocenę wyjaśnień oskarżonego C. M. dokonaną przez Sąd meriti, gdyż zostało wykazane w sposób przekonujący w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wynika to także z analizy zebranych w sprawie dowodów, że wyjaśnienia oskarżonego C. M. zebranych w sprawie dowodów, że wyjaśnienia oskarżonego C. M. zawierają wewnętrzne sprzeczności chociażby odnośnie faktu znajomości z Ł. S. (1) oraz okoliczności dotyczących przekazania samochodu F. (...). Z akt sprawy wynika również, że w dniu 27 kwietnia 2008 r. C. M. przebywał w okolicach miejsca zamieszkania pokrzywdzonego G. K. (1), co wynika z analizy bilingów oraz analizy kryminalistycznej dotyczącej telefonu użytkowanego przez C. M. a co z kolei pominął sam oskarżony, który wskazał również inne miejsce swojego pobytu w dniu zdarzenia tj. 30 kwietnia 2008 r. niż wynika to z miejsc logowania telefonu, którym się wówczas posługiwał. Zasadnie zatem Sąd meriti uznał, iż wyjaśnienia tego oskarżonego nie są wiarygodne i nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych, a wywody autorki apelacji w żaden sposób tego stanowiska nie podważają. Brak jest także podstaw aby przyjąć, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. zwłaszcza w sytuacji gdy nie wskazano w sposób konkretny jakie okoliczności korzystne dla tego oskarżonego zostały pominięte. Obrazy art. 410 k.p.k. nie można zaś dopatrywać się w tym, że Sąd pominął przy ustaleniach faktycznych dowody, którym nie dał wiary. Jest bowiem oczywiste, że podstawą ustaleń faktycznych mogą być tylko te dowody które obdarzono przy ich ocenie walorem wiarygodności. Sąd Okręgowy nie pominął zaś przy analizie i ocenie żadnego z istotnych dowodów dotyczących przedmiotowego czynu jak również nie poczynił podstawą ustaleń faktycznych dowodu, którego nie wprowadził wcześniej do materiału dowodowego zgodnie z przepisami procedury karnej. Zatem również zarzut obrazy art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny. Nie doszło również do obrazy art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i autorka apelacji nie wskazała zarówno w treści zarzutu jak również w uzasadnieniu sposobu naruszenia tych przepisów.

Nie zasługuje na akceptację twierdzenie skarżącej, że opinia biegłego z zakresu badania DNA jest dotknięta błędem i że w tym zakresie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.

Podniesione w uzasadnieniu apelacji trzy okoliczności mające świadczyć, że dowód z badania DNA obarczony jest błędami nie stanowi zdaniem Sądu odwoławczego wystarczającej i merytorycznej podstawy do kwestionowania i podważania jej wyników. Skarżąca podnosi bowiem w ramach pierwszej i trzeciej okoliczności kwestie formalne dotyczące oznaczenia próbek pobranego materiału porównawczego oraz braku uwierzytelnienia kserokopii opinii C 23/10 z dnia 1 kwietnia 2010 r., które nie miały wpływu na merytoryczną wartość dowodową wniosków wynikających z przedmiotowej opinii. Nie podważa tej oceny także okoliczność druga dotycząca kwestii wykazania zgodności profili DNA jedynie w oparciu o materiał autorzy opinii Nr (...) z 11 marca 2009 r.

i odwoływanie się w tym zakresie do pobranej próbki porównawczej dotyczącej oskarżonego L. K. (1). Należy w tym zakresie stwierdzić, że brak jest w świetle wskazanych przez obrońcę okoliczności aby kwestionować wartość opinii opierającej się na materiale aktowym w sytuacji gdy nie występowała konieczność przeprowadzenia badań laboratoryjnych. Przedmiotowa opinia w części sprowadzała się do porównania wyodrębnionych wcześniej profili, do czego użyto metod statystycznych. Ponadto skoro biegli dysponowali sporządzonymi przez siebie wcześniej opiniami w Zakładzie Medycyny Sądowej w B. to w takiej sytuacji zarzut oparcia się przez tych biegłych na niepotwierdzonych kopiach nie może być uznany za przekonujący i merytoryczny.

Wbrew twierdzeniom autorki apelacji Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. Zdaniem skarżącej obraza tych przepisów polega na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy tj. ile było osób biorących udział w rozboju oraz jakie role w nim pełnili poszczególni sprawcy. Powyższy zarzut nie znajduje jednak żadnego oparcia w realiach dowodowych i faktycznych przedmiotowej sprawy. Przebieg rozboju jaki został dokonany w dniu 30 kwietnia 2008 r. został bowiem ustalony w oparciu o zeznania pokrzywdzonych. Z zeznań E. K. wynika zaś, że widziała ona czterech mężczyzn idących w kierunku ich domu oraz zeznała, że wcześniej widziała, że mieli ze sobą broń. Ustalono również w oparciu o zebrane w sprawie dowody zachowanie się poszczególnych sprawców podczas zdarzenia. W takim oczywiście zakresie w jakim było to możliwe z uwagi na zamaskowanie napastników oraz sposób ich postępowania wobec pokrzywdzonych. Analiza tego zachowania oraz materiału dowodowego zasadnie doprowadziła Sąd do trafnego ustalenia, że sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu i każdy z nich w pełni akceptował zachowanie pozostałych napastników i żaden z nich nie przeciwstawił się agresji kierowanej wobec G. K..

W podobny sposób odnieść się należy do zarzutu zawartego w pkt 2d odnośnie rzekomej obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 184 § 8 k.p.k., który jest również bezpodstawny.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, zasadnie uchylono pytanie adresowane do świadka anonimowego i trafnie uznano, że pytanie dotyczące tego czy świadek był już w tej sprawie przesłuchiwany przed Sądem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Brak jest również podstaw aby uznać za przekonujące twierdzenie zawarte na str. 20 uzasadnienia apelacji, że świadek anonimowy i świadek B. B. (3) to jedna i ta sama osoba.

Natomiast za całkowicie niezrozumiałą ale jednocześnie bezpodstawny uznać należy również zarzut z pkt 2e.

Od podmiotu profesjonalnego jakim jest adwokat należy wymagać znajomości aktualnego brzmienia przepisów prawa zwłaszcza w sytuacji gdy zarzuca ich naruszenie Sądowi I instancji. Obrońca oskarżonego powołuje się bowiem na nieaktualne przepisy i nie dostrzega najwyraźniej, że aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 5 stycznia 2010 r. o ochronie informacji majątkowych stanowi w art. 34 ust. 15, że postępowania sprawdzającego nie przeprowadza się wobec ławnika Sądu powszechnego, co jest równoznaczne z brakiem obowiązku posiadania przez ławników orzekających w przedmiotowej sprawie odrębnego dokumentu dotyczącego poświadczenia bezpieczeństwa gdyż tego rodzaju poświadczenie posiadają oni na mocy wskazanej ustawy.

W opisanej sytuacji brak jest także podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych i tym samym do uwzględnienia zarzutu określonego w pkt 3 analizowanej apelacji. Wbrew bowiem twierdzeniom autora apelacji dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne dotyczące udziału i roli C. M. w napadzie dokonany w dniu 30 kwietnia 2008 r. na rodzinie K. mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie i wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Trafne są również ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie tego,

że wszystkich sprawców tego rozboju łączył element porozumienia obejmujący realizację całości znamion przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest zatem podstaw aby ustalenia Sądu w omawianym zakresie kwestionować.

W takiej zaś sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest nie tylko przedwczesny gdy kwestionowane są jednocześnie ustalenia faktyczne ale także całkowicie bezpodstawny. Z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że w ramach ustalonego wcześniej podziału ról każdy ze współsprawców przedmiotowego rozboju swoim zachowaniem realizował wszystkie znamiona określone w art. 280 § 2 k.k. i 157 § 1 k.k.

Pozostałe zarzuty zawarte w pkt 4, 5 i 6 są również chybione i nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosnie zarzutu z pkt 4 to stwierdzić należy, że w art. 53 § 1 i 2 k.k. nie są zawarte normy o charakterze bezwzględny i wynika to z treści tych przepisów. Zatem powyższy zarzut jest formalnie wadliwy bowiem kwestia naruszenia dyrektyw wymiaru kary określonych w omawianym przepisie może być podnoszona poprzez zarzut rażącej niewspółmierności kary. Zarzut zawarty w pkt 5 opiera się na stwierdzeniu Sądu zawartym na str. 328 uzasadnienia wyroku ale nie uwzględnia ustaleń Sądu meriti zawartych na str. 20, gdzie prawidłowo ustalono, iż oskarżeni poza C. M. byli karani sędownie, co wynikało z dołączonych do akt zapytań o karalność. Zatem ustalenia Sądu meriti odnośnie dotychczasowej niekaralności tego oskarżonego są prawidłowe.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary zawarty w pkt 6. Nie można bowiem zgodzić się z autorką apelacji, że Sąd Okręgowy wadliwie ustalił okoliczności obostrzające i nie uwzględnił okoliczności łagodzących wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego C. M. kary pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonego kara 7 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwością przypisanego mu czynu, który jest bardzo wysoki z uwagi na okoliczności jego charakteru i dokonania. Orzeczona kara uwzględnia również w sposób właściwy pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Uwzględniając zaś wymiar kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych tj. D. R. (3) i L. K. (1), którzy działali w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. nie narusza wbrew stanowisku skarżącej wewnętrznej sprawiedliwości wydanego wyroku w zakresie kar orzeczonych za przedmiotowy czyn.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków zawartych w przedmiotowej apelacji.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K. C. (1).

Wbrew twierdzeniom autorki przedmiotowej apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania karnego wymienionych w zarzutach opisanych w pkt 1a – h tj. art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 167 k.p.k., 173 § 1 k.p.k., 170 § 1 pkt 1 i 3 k.p.k.

Z treści zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. (pkt 1a, b, d) wynika, że obrońca oskarżonego dopatruje się naruszenia tego przepisu jak również art. 173 § 1 k.p.k. w dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka anonimowego oraz B. B. (3) i dokonaniu ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności wynikających z zeznań świadków: K. T., A. P., M. T. (3), M. S. (1). Należy także

zauważyć, że skarżąca kwestionuje ocenę zeznań świadka anonimowego w różnych aspektach, jako dowolności oceny tego dowodu i naruszenie art. 7 k.p.k. (pkt 1a, 6), lub też poprzez zarzucenie Sądowi meriti, że dowolnie ocenił samą czynność okazania oskarżonego K. C. (1) świadkowi anonimowemu i uznanie, że powyższa czynność nie została przeprowadzona w sposób wadliwy (pkt 1d).

Odnosząc się do tych zarzutów uznać należy, że mają one wyłącznie charakter polemiczny gdyż autorka nie wykazała w sposób przekonujący zarówno w treści przedmiotowych zarzutów jak również w uzasadnieniu swojego pisma, że ocena tych dowodów nie respektuje zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie analizy i oceny określonego dowodu czy dowodów dopuścił się Sąd meriti.

Tego rodzaju uchybienia mogą zaś polegać na dopuszczeniu się przez Sąd oceniający materiał dowodowy błędu natury faktycznej, logicznej lub też postąpieniu wbrew zasadom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Jeżeli zaś tego rodzaju wady w procesie oceny dowodów nie zostaną wykazane, to sam fakt, że wynik oceny określonych dowodów nie jest satysfakcjonujący dla strony wnoszącej apelację nie może stanowić wystarczającej podstawy do jej podważenia i uznania, że doszło do obrazy art. 7 k.p.k.

Analiza akt sprawy oraz pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim odnosi się do oskarżonego K. C. (1) i przypisanego mu czynu dowodzi, że Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób staranny, respektując reguły procesowe rządzące tym postępowaniem, wszystkie zebrane dowody poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie i ocenie. Sąd ten wskazał którym dowodom w jakiej części i dlaczego dał wiarę oraz którym wiarygodnością nie obdarzył i jakie były tego przyczyny.

Jednocześnie uznać należy, że skoro autorka apelacji nie wykazała w sposób przekonujący aby Sąd meriti dokonując oceny wymienionych w zarzutach dowodów dopuścił się konkretnych błędów w sposobie dochodzenia do określonych ocen poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z danego dowodu, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności czy też uchyleniu się od analizy wewnętrznych czy też wzajemnych sprzeczności.

Skoro więc w analizowanej apelacji nie zostało wykazane, że dokonana przez Sąd I instancji analiza i ocena wymienionych w apelacji dowodów zawiera błędy natury faktycznej, logicznej, sprzeczna jest z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia to zdaniem Sądu odwoławczego brak jest podstaw do jej zakwestionowania i uwzględnienia omawianych zarzutów. Nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego, że zeznania świadka anonimowego oraz B. B. (3) są wewnętrznie sprzeczne, niekonsekwentne i nielogiczne. Tego rodzaju twierdzenia nie mają bowiem żadnego oparcia w realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie oraz w treści wskazanych dowodów.

Za podstawę ustaleń faktycznych zasadnie nie przyjęto zeznań A. B., który miał być pracodawcą oskarżonego K. C. (1), który nie potwierdził faktu pracy oskarżonego w dniu 30 kwietnia 2008 r., chociaż tego nie wykluczył.

Mając zatem na uwadze treść zeznań tego świadka nie można było w oparciu o ten dowód czynić jednoznacznych ustaleń faktycznych zawłaszczając w sytuacji gdy zeznania świadka anonimowego

oraz świadka B. B. potwierdzają w sposób jednoznaczny ustalenia Sądu meriti odnośnie roli K. C. w przedmiotowym zdarzeniu.

Bezpodstawne jest również kwestionowanie przez autorkę apelacji zeznań świadka B. B. i uwypuklenie rzekomych sprzeczności w depozycjach tego świadka w sytuacji gdy odnośnie zasadniczej kwestii tj. faktu, że wspólnie z oskarżonym, na jego prośbę pojechał do lasu skąd zabrali trzech mężczyzn, zeznania tego świadka są konsekwentne, stanowcze i jednoznaczne. Występujące zaś rzekome sprzeczności dotyczą kwestii drugorzędnych, które nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w omawianym zakresie.

Nie ma także znaczenia podnoszona przez obrońcę oskarżonego kwestia czy B. B. (3) na dzień 30 kwietnia 2008 r. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami.

Wskazana okoliczność nie ma żadnego znaczenia praktycznego w sytuacji gdy B. B. przyznał, że pomimo tego, iż nie posiadał prawa jazdy to kierował samochodami, a nadto podobny fakt dotyczący oskarżonego Ł. S. (1), który kierował samochodem, co zostało stwierdzone podczas kontroli drogowej w dniu zdarzenia, pomimo tego, że nie posiadał uprawnień w tym zakresie.

Brak jest również przekonujących podstaw aby zakwestionować poprawność i prawidłowość okazania K. C. (1) świadkowi anonimowemu w sytuacji gdy świadek ten rozpoznał okazywane mu osoby na nagraniu wideo i jedną z osób którą rozpoznał bez żadnych wątpliwości był K. C. (1). Zatem kwestionowanie przez obrońcę oskarżonego sposobu okazania przeprowadzonego na rozprawie nawet gdyby przyjąć, że wystąpiły w tym zakresie jakieś sugestie nie może prowadzić do zakwestionowania zeznań świadka anonimowego gdyż w jego wypowiedziach nie występowały sprzeczności które podważyłyby wartość okazania pierwotnego przeprowadzonego podczas postępowania przygotowawczego.

W ocenie Sądu odwoławczego nie są również przekonujące wywody autorki apelacji zmierzające do zdyskredytowania zeznań świadka B. B. (3) poprzez wykazanie, że pomiędzy tym świadkiem a oskarżonym K. C. istniał konflikt, który miał mieć wpływ na treść wypowiedzi świadka.

Powyższa teza obrońcy oskarżonego jest pozbawiona logiki i jakichkolwiek merytorycznych podstaw zwłaszcza w sytuacji gdy B. B. jako świadek został zawnioskowany do przesłuchania przez oskarżonego i dopiero wówczas gdy świadek złożył zeznania obciążające K. C., pojawiła się teoria o rzekomym konflikcie pomiędzy tymi osobami.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., który został zrehabilitowany jak zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Tego rodzaju zarzut może bowiem być uznany za zasadny tylko wówczas gdy Sąd meriti nie dysponował chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych. Natomiast w realiach dowodowych występujących w niniejszej sprawie gdy zeznania świadka anonimowego oraz świadka B. B. świadczą o sprawstwie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu i w oparciu o te dowody Sąd Okręgowy mógł dokonać stanowczych ustaleń faktycznych dotyczących roli i udziału K. C. w przedmiotowym przestępstwie to w ogóle nie było podstaw do sięgania przez Sąd po regulę in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego całkowicie chybione są również zarzuty obrazy art. 167 k.p.k. oraz 170 § 1 pkt 1 i 2 i § 3 k.p.k. W ramach tych zarzutów obrońca oskarżonego kwestionuje nieprzeprowadzenie po raz kolejny tych samych czynności procesowych dotyczących dokonanych wcześniej okazań czy też przeprowadzenia okazania na etapie postępowania sądowego po upływie kilku lat od zdarzenia.

Należy w tym zakresie podkreślić, że czynność kazania ma w istocie charakter niepowtarzalny i zasadnie uznano, że brak jest jakichkolwiek racjonalnych i merytorycznych powodów aby tę czynność powtarzać po upływie tylu lat od zdarzenia.

Reasumując tę część rozważań stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie naruszył wymienionych w apelacji przepisów postępowania i wbrew twierdzeniom skarżącej poczynił trafne ustalenia faktyczne odnośnie udziału i roli oskarżonego K. C. w przestępstwie dokonanym 30 kwietnia 2008 r., które mają pełne oparcie w materialnie dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i wskazanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie podważają zaś tych ustaleń zeznania świadków A. Ł. i R. Ł., którzy zaprzeczyli swojej znajomości z oskarżonym K. C., gdyż wskazana okoliczność i wywody autorki apelacji nie mają żadnego znaczenia i nie podważają dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych.

Podniesiona przez obrońcę oskarżonego w zarzucie z pkt 3 okoliczność dotycząca kwestii zaliczenia na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okresu od 12 do 31 marca 2010 r. zamiast od 12 marca 2010 r. do 31 marca 2012 r. nie stanowi obrazy art. 63 § 1 k.k. gdyż może zostać skorygowana przez Sąd I instancji w ramach postanowienia uzupełniającego o którym mowa w art. 420 § 1 k.p.k.

Nie jest również trafny i nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w pkt 4 apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary. Tego rodzaju zarzut o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. jako zarzut z kategorii ocen może być uznany za zasadny tylko wówczas gdy istnieje wyraźna, istotna, „bijąca po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należało by orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Oznacza to, że oprócz owej istotnej różnicy w wymiarze kar, musi zostać spełniony także drugi warunek, a mianowicie wykazanie, że Sąd orzekający w pierwszej instancji naruszył dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Może to zaś nastąpić wówczas gdy Sąd pominie istotne okoliczności łagodzące lub obciążające dotyczące oskarżonego i przypisanego mu czynu lub też nie nada tym okolicznościom właściwego znaczenia. Tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje. Nie można bowiem podzielić stanowiska autorki apelacji, że skazanie oskarżonego przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. za pomocnictwo uzasadniało zastosowanie wobec K. C. nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Na marginesie rozważań dotyczących omawianego zarzutu należy zauważyć, że stanowisko autorki nie jest konsekwentne, skoro kwestionuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne dotyczące sprawstwa oskarżonego a jednocześnie kwestionuje wymiar omawianej kary, co z reguły ma miejsce wówczas gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane.

Bez względu na powyższą rozbieżność pomiędzy poszczególnymi zarzutami, uznać należy, że wskazane w treści zarzutu z pkt 4 oraz w końcowej części uzasadnienia apelacji okoliczności nie świadczą o tym, że orzeczona wobec K. C. kara nosi cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Jest ona bowiem adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który jest znaczny oraz uwzględnia w sposób należyty i właściwy występujące w sprawie okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej oraz ogólnej.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw aby uwzględnić zawarte w omawianej apelacji zarzuty oraz wnioski końcowe.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. K. (1).

W przedmiotowej apelacji obrońca oskarżonego w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XXVIII aktu oskarżenia dotyczącego udzielenia K. B. (1) środka odurzającego w postaci kokainy w ilości około 1 grama, postawił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu tego oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu na podstawie zeznań świadka K. B. mimo poważnych wątpliwości co do materiału dowodowego.

Zredagowany w taki sposób zarzut uznać należy za chybiony i całkowicie bezpodstawny ale również wadliwy formalnie. Skarżący kwestionuje bowiem sposób oceny materiału dowodowego w tym zeznań składanych przez świadka K. B. poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w sytuacji gdy tego rodzaju zarzut jak wskazano w innej części niniejszego uzasadnienia do tego nie służy. Kwestionowanie sposobu analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów powinno się bowiem odbywać poprzez właściwy i odpowiedni do tego zarzut obraży prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., ale tego rodzaju zarzutu skarżący będący podmiotem profesjonalnym nie postawił. Zgodnie zaś z treścią art. 427 § 2 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy w takiej sytuacji rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w szerszym zakresie tylko w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 k.p.k. ale w niniejszej sprawie żaden z tych wypadków nie zachodzi.

Odnosząc się zatem do tak zredagowanego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz wywodów autora zawartych w uzasadnieniu apelacji stwierdzić należy, że brak jest podstaw aby kwestionować sposób oraz wynik dokonanej przez Sąd meriti dowodów. Zdaniem Sądu odwoławczego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób wszechstronny, wnikliwy i wyczerpujący a ocena dowodów w tym także wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka J. B. nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, respektuje i uwzględnia zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a zatem w żaden sposób nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 k.p.k. Podnoszona przez autora analizowanej apelacji okoliczność, że świadek K. B. (1) nie składała w ciągu całego postępowania konsekwentnych zeznań była przedmiotem analizy i oceny Sądu meriti na str. 304 – 305 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zasadnie w tym zakresie za podstawę ustaleń faktycznych przyjął konsekwentne i precyzyjne zeznania K. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Trafna i przekonująca jest również w tym zakresie ocena zeznań tego świadka składanych przed Sądem, gdyż mając na uwadze to co zeznawała K. B. w toku postępowania przygotowawczego nie może być żadnych wątpliwości odnośnie tego, jaki rodzaj narkotyku oraz w jakiej dawce został jej udzielony.

Zatem dokonane w zakresie czynu opisanego w pkt XXVIII aktu oskarżenia ustalenia faktyczne wbrew twierdzeniom autora analizowanej apelacji mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie wskazanym na str. 304 – 305 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zawarty w pkt 2 zarzut rażącej niewspółmierności kary dotyczący kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej za czyn określony w pkt XXVII aktu oskarżenia. Z treści przedmiotowego zarzutu wynika, że skarżący uważa, że rażąca niewspółmierność kary występuje w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego i postawy oskarżonego w toku całego postępowania.

Podkreślić w tym miejscu należy, że z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż zarzut o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.k. jako zarzut z kategorii ocen jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie tylko wówczas gdy łącznie spełnione są określone warunki. Pierwszy z nich to wyraźna istotna, „bijąca po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby

orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Zatem drugi z tych warunków to wykazanie przez skarżącego, że zostały naruszone wskazane w art. 53 k.k. dyrektywy wymiaru kary. Może to nastąpić wówczas gdy Sąd meriti pominięte określone istotne okoliczności łagodzące lub obciążające dotyczące danego oskarżonego lub też nie nada tym okolicznościom właściwego znaczenia. Tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do oskarżonego J. K. (1) nie występuje. Nie można uznać za przekonujące twierdzenia skarżącego, że Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę wskazanych w początkowej części uzasadnienia apelacji okoliczności dotyczących przyznania się oskarżonego do winy i postawy w trakcie postępowania przed Sądem i nie uwzględnił ich przy wymiarze kary.

Należy bowiem stwierdzić, że wskazane przez obrońcę oskarżonego okoliczności nie mogą równoważyć istotnych okoliczności obciążających tego oskarżonego i przypisanego mu czynu, który cechuje się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości. W takiej sytuacji nie można uznać, że orzeczona wobec oskarżonego J. K. (1) kara 3 lat pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zdaniem Sądu odwoławczego jest ona adekwatna do stopnia winy tego oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i uwzględnia w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Ze wskazanych wyżej powodów brak było zatem podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia wniosków obrońcy oskarżonego zawartych w przedmiotowej apelacji.

Nie może być natomiast potraktowane pismo adwokata P. F. z dnia 12 lutego 2018 r. złożone podczas rozprawy odwoławczej jako uzupełnienie apelacji gdyż przepisy k.p.k. nie przewidują żadnej możliwości uzupełnienia apelacji jeżeli upłynął już 14 - dniowy termin określony w art. 445 § 1 k.p.k. od jej wniesienia. Po upływie tego terminu obowiązujące przepisy procedury karnej nie przewidują trybu uzupełnienia apelacji. Zatem przedmiotowe pismo aktualnego obrońcy oskarżonego J. K. (1) nie może być potraktowane jako uzupełnienie apelacji z dnia 8 czerwca 2017 r. wniesionej przez adwokata J. G..

Należy jedynie zauważyć, że w ramach wcześniej dokonanych rozważań odniesiono się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz zrzutu rażącej niewspółmierności kary czyli do zarzutów rodzajowo tożsamy jak te podniesione w piśmie z dnia 12 lutego 2018 r.

Całkowicie bezpodstawne jest natomiast stanowisko oskarżonego J. K. (1) zawarte w jego piśmie z dnia 20 marca 2018 r. zatytułowane jako „Uzupełnienie apelacji” z dnia 5 kwietnia 2016 r. złożonej przez jego obrońcę z urzędu adwokata J. G.. Sąd odwoławczy wyrażając w tym zakresie tożsame stanowisko co do możliwości uzupełnienia apelacji po upływie terminu określonego w art. 445 § 1 k.p.k. pragnie odnieść się do treści tego pisma tylko dlatego, że podniesiono w nim okoliczność mającą świadczyć o rzekomym wystąpieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 80 k.p.k. i 6 k.p.k. Należy w sposób jednoznaczny i stanowczy w tym miejscu podkreślić, że twierdzenia zawarte w przedmiotowym piśmie całkowicie mijają się z prawdą, nie mają żadnego oparcia w aktach przedmiotowej sprawy i należy je traktować jako próbę wprowadzenia w błąd Sądu Apelacyjnego. Analiza akt przedmiotowej sprawy dowodzi bowiem w sposób jednoznaczny, że adwokat T. Ś. cały czas w okresie od 27 kwietnia 2011 r. do 23 stycznia 2012 r. był obrońcą oskarżonego J. K. (1). Pismo sporządzone przez adwokata T. Ś. na które powołuje się oskarżony nie było bowiem żadnym wypowiedzeniem pełnomocnictwa z datą 13.04.2011r. Zostało ono wysłane omyłkowo w związku z reorganizacją kancelarii i zostało to w sposób jednoznaczny wyjaśnione przez adw. T. Ś. w piśmie z dnia 31.04.2011 r. (k.19304 tom 96 akt sprawy). W piśmie tym adwokat T. Ś. stwierdził w sposób jednoznaczny, że cofnięcie

pełnomocnictwa nie było skuteczne z datą 13.04.2011 r. i data ta została wskazana omyłkowo z uwagi na zmianę formuły kancelarii na spółkę jawną.

Z protokołów rozpraw wynika w sposób jednoznaczny, że oskarżony J. K. (3) był w omawianym okresie na każdej rozprawie należycie reprezentowany przez prawidłowo ustanowionego obrońcę lub też przez osoby działające z jego substytucji. Nie zostało więc w żaden sposób naruszone prawo tego oskarżonego do obrony i tym samym nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. K..

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku dotyczący czynu opisanego w pkt XXIX aktu oskarżenia czyli udziału oskarżonego P. K. w zorganizowanej grupie przestępczej. Twierdzenie autora przedmiotowej apelacji, że materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przygotowawczym i sądowym nie pozwala na uznanie, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wobec marginalnej roli jaką odegrał przez popełnienie przedmiotowego przestępstwa nie może zasługiwać na akceptację i stanowi w ocenie Sądu odwoławczego jedynie nieudolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu meriti w omawianym zakresie, które mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, który zasadnie został uznany za wiarygodny.

Kwestia marginalnej roli oskarżonego P. K. przy popełnieniu przestępstwa dotyczącego próby wyłudzenia kredytu do którego ten oskarżony się przyznał, nie może stanowić wystarczającej podstawy do skutecznego kwestionowania ustaleń faktycznych odnośnie czynu określonego w pkt XXIX aktu oskarżenia.

Rozważania Sądu Okręgowego dotyczące przedmiotowego czynu zawarte na str. 318 – 321 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w sposób jednoznaczny i przekonujący wykazują udział P. K. w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od maja do czerwca 2009 r. Zasadnie w tym zakresie stwierdzono, że grupa ta miała wewnętrzną strukturę organizacyjną, gdyż W. R. (1) pełnił w niej rolę koncepcyjną, wskazując co, kiedy i jak należy zrobić a oskarżony D. Z., poza własnymi działaniami, głównie zajmował się przekazywaniem innym członkom grupy zadań do wykonywania i pilnował ich realizacji. Sąd meriti trafnie również ustalił, że wszyscy biorący udział w przedmiotowej zorganizowanej grupie przestępczej sprawcy byli bez wątpienia świadomi tego, że w tego rodzaju zorganizowanej strukturze przestępczej uczestniczyli i podejmowali działania, których celem było uzyskanie korzyści majątkowej poprzez wyłudzenie kredytu hipotetycznego i podzieleniu uzyskanych pieniędzy pomiędzy siebie.

Zatem uznać należy, że bez wątpienia wskazane przez Sąd meriti okoliczności świadczą o tym, że zachowanie P. K., nawet gdyby podzielić stanowisko autora omawianej apelacji, że w ramach tej grupy było ono marginalne to wyczerpuje znamiona występku określonego w art. 258 § 1 k.k.

W odniesieniu do czynu opisanego w pkt XXXIII aktu oskarżenia skarżący podniósł natomiast zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, które również są bezpodstawne.

Nie można bowiem zaakceptować stanowiska obrońcy oskarżonego, że Sąd meriti nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy a w szczególności tych które przemawiały na korzyść oskarżonego. Przeczą temu bowiem pisemne motywy zaskarżonego wyroku sporządzone w sposób prawidłowy w których dokonano analizy i oceny wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z pkt XXXIII dowodów i okoliczności i wskazano,

które z tych dowodów i dlaczego zostały uznane za wiarygodne, a którym z jakich względów odmówiono wiary. Dokonując oceny zebranych dowodów dotyczących przedmiotowego czynu w tym wyjaśnień oskarżonego P. K. oraz zeznań świadka D. S. Sąd nie naruszył przepisów postępowania w tym art. 4 k.p.k., 7 i 410 k.p.k. bowiem dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tych dowodów nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, respektuje zasady wiedzy i logiki oraz doświadczenia życiowego a zatem w pełni zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności dotyczące faktu, że D. S. jako oskarżony złożył wniosek o dowolne poddanie się karze w żaden sposób nie stanowią przekonującej podstawy do kwestionowania sposobu oceny tego dowodu przez Sąd meriti. Należy bowiem podkreślić, że fakt, iż to D. S. ujawnił szczegóły popełnionego także przez siebie przestępstwa i wskazał okoliczności, które nie były wcześniej znane organom ścigania i za co został pociągnięty do odpowiedzialności karnej nie może w żaden sposób świadczyć o braku wiarygodności jego zeznań oraz o tym, że Sąd dokonał błędnej oceny tego dowodu. Uznać zatem należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i ocena omawianych dowodów respektuje w pełni zasadę swobodnej oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k. Sąd meriti nie naruszył również obrazy art. 410 k.p.k. bowiem nie pominął przy analizie i ocenie żadnego z zebranych dowodów, nie poczynił za podstawę ustaleń faktycznych dowodu którego wcześniej nie wprowadził w poczet materiału dowodowego.

Natomiast art. 4 k.p.k. stanowi ogólną zasadę postępowania karnego i nie może on stanowić samodzielnej podstawy zarzutu odwoławczego i kasacyjnego, co w sposób jednoznaczny wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych.

Zauważyć także należy, że autor omawianej apelacji poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych kwestionuje sposób oceny wyjaśnień i zeznań złożonych przez D. S. i uznanie ich za w pełni wiarygodne i mogące stanowić dowód w przyjęciu winy oskarżonego.

Przypomnieć w związku z tym w tym miejscu należy skarżącemu, że zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. służy do kwestionowania całości lub poszczególnych elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych, zaś właściwym zarzutem służącym do kwestionowania oceny określonego dowodu jest zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k.

Redagując we wskazany wyżej sposób postawione w apelacji zarzuty, obrońca oskarżonego w istocie nie wykazał wpływu rzekomej obrazy art. 4, 7, 410 k.p.k. na treść wyroku o czym mowa jest w art. 438 pkt 2 k.p.k.

Postawiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zredagowany we wskazany wyżej wadliwy formalnie sposób tego wpływu nie wykazuje w sposób właściwy, co także z tego powodu czyni przedmiotowy środek odwoławczy za bezpodstawny i bezskuteczny.

Oдноśnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego W. R. (1).

Postawione w przedmiotowej apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania zawarte w pkt 1a – i, 2g – d, 4a – c i 5 oraz błędu w ustaleniach faktycznych z pkt II nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Bezpodstawny jest również zarzut rażącej niewspółmierności kary oznaczony również w pkt II.

Analizowany środek zaskarżenia odnoszący się do dwóch przypisanych oskarżonemu W. R. czynów określonych w pkt XXXIX i XL aktu oskarżenia jest dosyć obszerny zarówno odnośnie treści petitum i ilości postawionych zarzutów jak również ich uzasadnienia, łącznie liczy 48 stron części jawnej. Należy jednak zauważyć, że zarówno sama ilość postawionych zarzutów

jak również ilość stron uzasadnienia apelacji nie świadczy sama w sobie o jej zasadności i skuteczności. Dla Sądu odwoławczego w aspekcie instancyjnej kontroli znaczenie ma bowiem nie ilość zarzutów, ich rozbudowanie oraz obszerność uzasadnienia ale ich merytoryczna zawartość i trafność argumentacji kwestionującej stanowisko Sądu I instancji zawarte w treści zaskarżonego wyroku i jego pisemnych motywach.

Wypada także zauważyć, że systematyka analizowanej apelacji budzi zastrzeżenia bowiem w jej rozbudowanym petitum wskazano zarzuty obrazu prawa procesowego w pkt 1, 2, 4 i 5 i nie wiadomo dlaczego brakuje pkt 3. Jednocześnie dwa różne rodzajowo zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary zostały oznaczone w taki sam sposób jako pkt III. Oczywiście nie ma to istotnego znaczenia dla kwestii rozpoznania poszczególnych zarzutów zawartych w przedmiotowym środku zaskarżenia bez względu na numeryczny sposób ich oznaczenia.

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut zawarty w pkt 1 petitum w którym wymieniono jako rzekome naruszenie przez Sąd meriti art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i 7 k.p.k.

W tym zakresie w pierwszej kolejności odnieść się należy do rzekomej obrazu art. 424 k.p.k. która ma polegać według autora apelacji na „nie zawarciu w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które winny się w nim znaleźć, jak również nie odniesie się do całości materiału dowodowego”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego autor przedmiotowej apelacji redagując w ten sposób część omawianego zarzutu zapewne pominął dwie istotne okoliczności wynikające ze zmiany przepisów postępowania karnego obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 r. Pierwsza z nich odnosi się do treści art. 424 § 1 k.p.k. w której do wskazanej daty pojawiło się słowo „zwięzłe” wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W ocenie Sądu odwoławczego uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia w podstawowym zakresie ten wymóg i zawiera wskazane wyżej elementy. Sam zaś fakt, że nie satysfakcjonuje ono autora apelacji nie może mieć w tym zakresie istotnego znaczenia. Jednocześnie zaznaczyć należy, że rozważania Sądu meriti w zakresie analizy i oceny dowodów dotyczących wyłudzenia kredytu czyli czynu określonego w pkt XXX aktu oskarżenia (pkt XL wyroku) zawarte są na str. 162 do 291 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zatem na 129 stronach pisemnych motywów Sąd meriti w sposób bardzo wnikliwy, wszechstronny dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych dowodów i okoliczności odnoszących się do przedmiotowego czynu. Sąd Okręgowy analizował przy tym wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków składane na poszczególnych etapach postępowania uwzględniając także wzajemne powiązania pomiędzy poszczególnymi wypowiedziami osób przesłuchiwanych. W takiej sytuacji, przy takiej obszerności uzasadnienia i jego merytorycznej zawartości trudno wręcz zrozumieć i zaakceptować zarzut obrazu art. 424 k.p.k. oraz twierdzenie skarżącego, że Sąd meriti nie odniósł się do całości materiału dowodowego.

Druga okoliczność, którą zapewne pomija skarżący to treść art. 455a k.p.k., który to przepis wyraźnie stanowi, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

W kontekście tego zasadnicze wątpliwości Sądu budzi także dalsza część omawianego zarzutu w której skarżący wypowiada się najwyraźniej nie we własnym imieniu bowiem twierdzi, że rzekome wady uzasadnienia wyroku uniemożliwiają merytoryczną kontrolę wyroku przez Sąd Apelacyjny. Podkreślić w tym miejscu wyraźnie należy, że obrońca oskarżonego nie powinien wypowiadać się

w imieniu Sądu odwoławczego gdyż nie jest do tego uprawniony, zaś Sąd Apelacyjny orzekający w przedmiotowej sprawie ma w tym zakresie całkowicie odmienne zdanie, gdyż uważa, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku umożliwiają dokonanie pełnej instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku w aspekcie postawionych w petitum apelacji zarzutów i argumentów zawartych w jej uzasadnieniu. Natomiast za wręcz zdumiewającą i kuriozalną uznać należy dalszą część wywodów zawartych w przedmiotowym zarzucie, że rzekoma obraza art. 424 k.p.k. uniemożliwia sformułowanie zarzutów co do wyroku, którego podstawy faktyczne nie są znane i co ma naruszać prawo do obrony oskarżonego. Píše to autor apelacji, który w jej petitum stawia zarzuty zawarte na 11 stronach i podnosi argumenty zawarte na kolejnych 37 stronach uzasadnienia.

Ze zgromadzonych wyżej powodów zarzut obrazy art. 424 k.p.k. uznać należy za całkowicie chybiony i bezpodstawny, zaś jego treść jest sprzeczna z realiami faktycznymi występującymi w przedmiotowej sprawie.

Zatem okoliczności opisane w pkt 1a, b, c, d, f, g i h omawianego zarzutu odnoszące się do rzekomych wad, braków uzasadnienia zaskarżonego wyroku i mające być przejawem obrazy art. 424 k.p.k. nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania, że Sąd meriti rzeczywiście obraził omawiany art. 424 k.p.k. gdyż tak jak zaznaczono wcześniej w ocenie Sądu Apelacyjnego treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku sporządzonych w sposób zwięzły zawiera wskazane w tym przepisie elementy i umożliwia dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k.

Podkreślić należy, że rzekoma obraza tego przepisu polegać ma na nieprzyjęciu za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy. Taka redakcja zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. jest formalnie wadliwa bowiem jest oczywiste, że Sąd meriti może przyjąć za podstawę wyroku tylko te dowody i okoliczności które w procesie oceny uznał za wiarygodne.

Redagując w omawiany sposób zarzut obrazy art. 410 k.p.k. autor apelacji w istocie domaga się aby Sąd I instancji za podstawę wyroku przyjął całokształt okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, co jest zupełnie bezpodstawne w sytuacji gdy część dowodów i okoliczności zasadnie została uznana przez Sąd meriti za pozbawione waloru wiarygodności. Zatem domaganie się oparcia ustaleń faktycznych na dowodach i okolicznościach ocenionych jako niewiarygodne nie jest możliwe i nie wiadomo więc z jakich powodów skarżący zarzuca bezpodstawnie Sądowi jako uchybienie, prawidłowe postąpienie z dowodami uznanymi za niewiarygodne tj. ich pominięcie przy czynieniu ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy.

Zaznaczyć także należy, że jeżeli obrońca oskarżonego nie zgadza się z faktem, że określone dowody uznane wcześniej przez Sąd Okręgowy za pozbawione waloru wiarygodności i następnie pominięte przy ustaleniach faktycznych to powinien kwestionować także postępowanie Sądu poprzez zarzut obrazy art. 7 k.p.k. a nie art. 410 k.p.k.

W treści omawianego zarzutu wprawdzie na końcu został wymieniony także art. 410 k.p.k. ale jednocześnie w żaden sposób nie wskazano które konkretnie dowody zostały przez Sąd Okręgowy ocenione w sposób dowolny oraz w czym owa dowolność się przejawia, co czyni ten zarzut w tym zakresie całkowicie nieskutecznym.

Tak więc nie można uznać, że nastąpiła obraza art. 410 k.p.k. w zakresie okoliczności wymienionych w pkt 1 tj. odnośnie oparcia się jedynie na części zeznań złożonych przez świadka R. S. (1) czyli tych uznanych za wiarygodne i pominięciu pozostałej części zeznań tego świadka. Skoro bowiem Sąd meriti uznał zeznania tego świadka za wiarygodne jedynie w określonym zakresie, do czego miał prawo, zaś w pozostałym zakresie ten dowód uznał za pozbawiony waloru wiarygodności to w takiej sytuacji kwestionowanie takiego postępowania Sądu przez

zarzut obrazy art. 410 i 424 k.p.k. jest bezpodstawne i nie może zostać zaakceptowane przez Sąd odwoławczy.

Za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut obrazy art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że przepis art. 4 k.p.k. określa jedną z ogólnych zasad postępowania uwzględnienia przez organy prowadzące postępowanie karne zarówno okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego i z tego względu przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu zarówno odwoławczego jak i kasacyjnego.

Zatem chociażby dlatego zarzut ten jest bezpodstawny.

W przedmiotowej sprawie nie doszło również wbrew twierdzeniom autora apelacji do obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Jak bowiem stwierdzono już w innej części niniejszego uzasadnienia jeżeli Sąd meriti dysponuje w danej sprawie chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych to w takiej sytuacji w ogóle nie zachodzi potrzeba sięgania przez Sąd po regułę in dubio pro reo i chociażby z tego względu art. 5 § 2 k.p.k. nie mógł zostać w przedmiotowej sprawie naruszony gdyż Sąd Okręgowy dysponował dowodami pozwalającymi na ustalenie sprawstwa oskarżonego W. R. w zakresie przypisanych mu czynów.

Zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie można zaś utożsamiać z obowiązkiem Sądu rozstrzygnięcia wszelkich i każdych wątpliwości na korzyść oskarżonego i przyjęcia wersji zdarzenia najbardziej dla niego korzystnej. W art. 5 § 2 k.p.k. chodzi bowiem tylko o określonego rodzaju wątpliwości czyli te „nadające się usunąć” zaś Sąd meriti ma obowiązek ustalenia wersji zdarzenia nie tej najbardziej korzystnej dla oskarżonego tylko takiej która ma najpełniejsze oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym uznanym za wiarygodny Sąd Okręgowy nie obraził również art. 7 k.p.k. Z treści omawianego zarzutu wynika, że skarżący dopatruje się naruszenia tego przepisu poprzez dowodną ocenę zeznań składanych przez D. Z. (1), które obciążają oskarżonego W. R. i świadczą o jego sprawstwie w zakresie przypisanych mu czynów. Należy także podnieść, że w treści omawianego zarzutu w którym kwestionowany jest sposób oceny wyjaśnień D. Z. (1) znajdują się depozycje które w apelacji sporządzonej przez podmiot profesjonalny nie powinny się znaleźć, a mianowicie w pkt 2a skarżący stwierdził, że część wyjaśnień D. Z. (1) w których pomawia W. R. (1) i które zdaniem obrońcy nie są wiarygodne, „nie mogą być jako jedyny dowód podstawą dokonania ustaleń faktycznych”. Takie stwierdzenie, że jeden dowód nie może stanowić podstawy dokonania ustaleń faktycznych jest wyraźnym negowaniem zasady swobodnej oceny dowodów i oczekiwaniem, że Sąd odwoławczy zastosuje legalną teorię dowodową. Podkreślić w tym miejscu należy w sposób jednoznaczny, że wbrew twierdzeniom autora apelacji jeden dowód jeżeli został uznany przez Sąd meriti za wiarygodny może być podstawą ustaleń faktycznych jeżeli z treści wyjaśnień czy zeznań wynikają określone okoliczności pozwalające na czynienie stanowczych ustaleń faktycznych. Zaznaczyć także należy, że Sąd Okręgowy dokonał bardzo wnikliwej, wszechstronnej i wręcz drobiazgowej analizy oraz merytorycznej oceny wyjaśnień i zeznań składanych przez D. Z. (1) na poszczególnych etapach postępowania i uczynił to na str. 193 – 206 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze treść uzasadnienia Sądu w omawianym zakresie oraz treść omawianego zarzutu i depozycje zawarte w uzasadnieniu apelacji uznać należy, że brak jest podstaw aby podważyć i zakwestionować stanowisko Sądu meriti dotyczące kwestii wiarygodności D. Z. (1). Ponadto za bezpodstawne uznać należy stanowisko skarżącego, że Sąd Okręgowy dysponował

tylko jedynym dowodem obciążającym oskarżonego W. R.. Analiza całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie oraz tej części uzasadnienia wyroku która odnosi się do czynu określonego w pkt XXX aktu oskarżenia dowodzi, że także R. S. (1) złożył wyjaśnienia obciążające W. R. i podczas przesłuchania w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania przyznał on, że pomysł sprzedaży mieszkania pochodził od W. R. (1) i że chodziło o zawyżenie ceny sprzedaży. Także podczas przesłuchania w dniu 7 lipca 2009 r. R. S. wyjaśnił, że to W. R. w rozmowie zaproponował aby zarobić na różnicy wyceny mieszkania i poprosił go aby wpłacił na konto do banku 20 tysięcy złotych jako wpłatę własną. Zatem z wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że pomysłodawcą czynu był

W. R. oraz, że wszystkie szczegóły ustalali R. ze Z., zaś jego rolą było zabezpieczenie wkładu finansowego gdyż tylko on miał pieniądze. Sąd meriti na str. 207 – 217 uzasadnienia dokonał szczegółowej i wnikliwej analizy depozycji składanych na poszczególnych etapach postępowania przez R. S..

Odnosnie zaś kwestii udziału oskarżonego W. R. w zorganizowanej grupie przestępczej oraz ustalenia Sądu meriti, że to właśnie ten oskarżony razem z D. Z. (1) kierował popełnieniem czynu określonego w pkt XL wyroku to zdaniem Sądu odwoławczego powyższe ustalenia wbrew twierdzeniom autora apelacji mają oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy na str. 318 – 324 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wykazał które osoby oraz w jakim zakresie brały udział w zorganizowanej grupie przestępczej w ramach której ustaleni oskarżeni w tym W. R. dopuścili się usiłowania wyłudzenia kredytu bankowego na kwotę 970 tys. zł. Z tej części rozważań Sądu wynika jaki był skład tej zorganizowanej grupy przestępczej oraz jaka była w niej rola poszczególnych oskarżonych. Zebrane w sprawie materiały pozwalają na trafną konstatację Sądu, że W. R. (1) pełnił w niej głównie rolę koncepcyjną, wskazując co, kiedy i w jaki sposób należy zrobić, zaś D. Z. poza własnymi działaniami, głównie przekazywał innym osobom zadania do wykonania i pilnował aby te zadania zostały zrealizowane.

W kontekście zarzutu zawartego w pkt 2d przyjęć należy, że skarżący wbrew wcześniejszym twierdzeniom przyznaje i dopuszcza sprawstwo oskarżonego W. R. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt XL wyroku. Za bezpodstawne uznać natomiast należy twierdzenie autora apelacji, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym z zeznań świadka K. P. ma wynikać, że oskarżany skontaktował się z A. W. i poinformował ją o zamiarach sprawców przestępstwa oszustwa kredytowego w celu wstrzymania wypłaty środków finansowych. Sąd meriti na str. 262 uzasadnienia dokonał analizy wyjaśnień K. P. dotyczących omawianej kwestii i mając na uwadze całość wyjaśnień tego oskarżonego oraz treści wyjaśnień jakie złożyła A. W. brak jest podstaw aby uznać, że rzeczywiście oskarżony W. R. podjął działania aby zapobiec wypłacie kredytu w kwocie 970 tys. zł. Wstrzymanie wypłaty tych pieniędzy rzeczywiście miało miejsce ale nie było ono wynikiem działań podjętych przez oskarżonego W. R..

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy również zarzut obrazy art. 413 pkt 6 oraz § 2 pkt 1 k.p.k. Z treści tego zarzutu zawartego w pkt 4a – c wynika, że autora apelacji nie satysfakcjonuje opis czynów przypisanych oskarżonemu W. R. w pkt XXXIX i XV zaskarżonego wyroku jak również przyjęta kumulatywna kwalifikacja prawna czynu dotyczącego usiłowania wyłudzenia kredytu (pkt LX wyroku).

Zatem należy przyjęć, że zarzut z pkt 4b w istocie jest zarzutem obrazy prawa materialnego w którym kwestionowane jest zastosowanie art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i zapewne celowo został on oznaczony jako zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 413 k.p.k. aby nie doszło do wewnętrznej sprzeczności zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego odnośnie tego samego czynu określonego w pkt LX zaskarżonego wyroku.

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika jednak, że w określonych sytuacjach zasadne jest przyjęcie za podstawę skazania oskarżonego zarówno art. 297 § 1 k.k. jak również art. 270 § 1 k.k. a zatem zbieg tych przepisów nie jest zawsze pomijalny. W wyroku z dnia 18.01.2017r. Sąd Najwyższy stwierdził, że zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu w postaci art. 297§ 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. należy uznać za konieczne dla pełnego opisu czynu (Lex nr 2298282).

Pozostałe kwestie podniesione w pkt 4a i 4c omawianego zarzutu nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W treści zarzutu z pkt 4a autor apelacji snuje wręcz jakieś własne domysły o co miało chodzić Sądowi Okręgowemu, że „Sądowi meriti chodziło o oddanie w opisie czynu tego, że W. R. (1) miał dopuścić się we wskazanym okresie czasu szeregu zachowań przestępczych, polegających na kierowaniu popełnienia przestępstwa kredytowego, co w żaden sposób nie zostało odzwierciedlone w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Przy takiej treści przedmiotowego zarzutu który jest wewnątrznie sprzeczny, nie wiadomo o co autorowi apelacji w tym zakresie chodzi. Z jednej bowiem strony coś przypuszcza ale dalej twierdzi, że to jednak nie znalazło odzwierciedlenia w opisie przypisanego czynu.

Zdaniem Sądu odwoławczego opis obu czynów przypisanych oskarżonemu W. R. nie budzi zasadniczych zastrzeżeń, w zakresie istotnych elementów stanowiących znamiona, jest kompletny i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli wyroku w omawianym zakresie.

Odnosnie zaś zarzutu z pkt 4c to w postawie prawnej skazania oskarżonego W. R. w zakresie czynu określonego w pkt XL wyroku rzeczywiście pominięto przy podstawie prawnej skazania art. 18 § 1 k.k., który to przepis jest zawarty w treści zarzutu określonego w pkt XXX aktu oskarżenia, ale nie miało to istotnego znaczenia bowiem art. 18 § 1 k.k. nie stanowi podstawy wymiaru akry. Sąd odwoławczy mając zaś na uwadze treść art. 455 k.p.k. oraz fakt, że w przedmiotowej sprawie nie została wniesiona apelacja na niekorzyść oskarżonego W. R. uznał, że nie ma możliwości poprawienia tej kwalifikacji w omawianym zakresie poprzez wskazanie w podstawie skazania także art. 18 § 1 k.k. Ponadto mając na uwadze treści art. 425 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny wyraża w tym zakresie wątpliwość, czy podniesienie zarzutu zawartego w pkt 4c jest rzeczywiście działaniem na korzyść oskarżonego. Nie może również zasługiwać na akceptację zarzut z pkt 5 omawianej apelacji w którym wymieniono jako naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 2 § 2 oraz 4 k.p.k. Te ostatnie dwa przepisy tj. art. 2 § 2 k.p.k. i 4 k.p.k. jak stwierdzono wcześniej zawierają ogólne zasady postępowania i w żaden sposób nie zostały przez Sąd meriti naruszone.

Nie wiadomo także w jaki sposób Sąd Okręgowy miałby obrazić art. 167 k.p.k., który mówi o tym z czyjej inicjatywy przeprowadzane są dowody w postępowaniu sądowym i w sytuacji gdy z treści omawianego zarzutu wynika, że jego zasadniczym przedmiotem jest oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do Aresztu Śledczego w B. celem ustalenia grup spacerowych R. S. (1) oraz D. Z. (1) i ewentualnej możliwości wzajemnego kontaktowania się tych świadków podczas odbywania spacerów oraz w jakich celach D. Z. (1) i R. S. (1) przebywali podczas ich pobytu w Areszcie Śledczym w B. w roku 2009 i 2010. Powyższy wniosek zmierzał do zweryfikowania zeznań R. S. (1) w których świadek zeznał, iż przez godzinę rozmawiał z D. Z. przez dwa sąsiadujące spacerniaki. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd meriti zasadnie oddalił powyższy wniosek dowodowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. uznając słusznie, że jest on nieprzydatny dla stwierdzenia wnioskowanej okoliczności. Wywody autora apelacji zawarte zarówno w treści omawianego zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji nie stanowią wystarczającej podstawy do zakwestionowania słuszności stanowiska Sądu Okręgowego w omawianym zakresie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego podniesiona przez skarżącego w przedmiotowym zarzucie okoliczność dotycząca rozmowy pomiędzy tymi oskarżonymi podczas pobytu w Areszcie Śledczym w B. nie ma znaczenia w świetle wyjaśnień składanych przez R. S. w szczególności tych w których przyznał się, że częściowo brał udział w wyłudzeniu kredytu.

Skoro więc Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów to uznać również należy, że dokonane w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu W. R. wbrew twierdzeniom autora apelacji są prawidłowe. Za bezpodstawny uznać więc należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku gdyż ustalenia Sądu meriti dotyczące zarówno udziału oskarżonego W. R. w zorganizowanej grupie przestępczej jak również z wyłudzeniu kredytu mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy na stronach 162 – 290 oraz 318 – 323 uzasadnienia wyroku dokonał wszechstronnej, wnikliwej analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów świadczących o udziale oskarżonego w popełnieniu obu przypisanych mu czynów. Na str. 318 – 323 pisemnych motywów przedstawił także ocenę prawną zachowania oskarżonych w tym W. R. odnośnie przestępstw opisanych w pkt XXXIX i LX zaskarżonego wyroku.

Wywody autora apelacji zawarte w zarzucie z pkt II oraz uzasadnienia apelacji stanowią zdaniem Sądu odwoławczego jedynie bezpodstawną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego w pierwszej instancji i nie zasługują na akceptację.

W zakresie omawianego zarzutu skarżący przedstawia własną interpretację zgromadzonych w sprawie dowodów i wysnuwa z nich wnioski, które nie są logiczne i przekonujące.

Podkreślić także należy, że w ramach rozbudowanej apelacji powtarza te same kwestie przez pryzmat różnych rodzajowo zarzutów. Dotyczy to chociażby oceny wyjaśnień i zeznań składanych przez D. Z.. Sposób oceny tego dowodu jest kwestionowany raz poprzez zarzut obrazy przepisów postępowania zawarty w pkt 2 a następnie po raz kolejny dowód ten jest kwestionowany w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu odwoławczego wielokrotne powtarzanie tych samych okoliczności tylko w ramach różnych rodzajowo zarzutów i przez te ich sztuczne mnożenie nie może przynieść oczekiwanego rezultatu i nie zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Podkreślić także należy, że w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych skarżący kwestionuje w istocie dokonaną przez Sąd kwalifikację prawną czynu przepisane oskarżonemu z art. 286 § 1 k.k.

Uznać zatem należy, że treść zarzutu zawartego na str. 10 petitum apelacji w którym kwestionuje się przyjętą w wyroku ocenę prawną zachowania oskarżonego W. R. poprzez kwestionowanie ustaleń faktycznych wskazuje na jego całkowitą rodzajowo błędność i tym samym bezpodstawność. Poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. można bowiem kwestionować całość ustaleń faktycznych lub też poszczególne elementy strony przedmiotowej i podmiotowej a nie prawno – karną cenę zachowania oskarżonego w kontekście zastosowanych przez Sąd przepisów prawa materialnego.

Sąd odwoławczy nie podziela także stanowiska skarżącego zawartego w oznaczonym ponownie jako pkt II zarzucie rażącej niewspółmierności kary. Jego podniesienie oznacza zaś, że autor omawianej apelacji sam wątpi w zasadność wcześniej postawionych zarzutów obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych w których negowane jest sprawstwo oskarżonego W. R. w zakresie przypisanych mu czynów. Jest bowiem oczywiste, że zasadne postawienie zarzutu

o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. ma miejsce wówczas gdy autor apelacji akceptuje ustalenia faktyczne dokonane w sprawie, czyli nie kwestionuje faktu, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny. Jednoczesne zaś kwestionowanie ustaleń faktycznych w zasadniczym zakresie oraz podnoszenie argumentów mających świadczyć o rażącej surowości orzeczonej kary jawi się jako zasadniczo wewnątrznie sprzeczne.

Mając jednak na uwadze treść postawionego zarzutu z pkt II uznać należy, że jest on również chybiony i bezpodstawny. Nie można bowiem uznać, że Sąd meriti nie uwzględnił okoliczności korzystnych dla oskarżonego, które powinny mieć wpływ na złagodzenie odpowiedzialności karnej. Okres jaki upłynął od popełnienia przestępstwa nie może w tym zakresie mieć decydującego i istotnego znaczenia gdyż oznaczałoby to wręcz zachętę dla oskarżonych do przedłużania procesu karnego. Analizując końcową część uzasadnienia zaskarżonego wyroku poświęconą kwestii związanej z wymiarem kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych w tym W. R. nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, że kara 3 lata pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Zdaniem Sądu odwoławczego orzeczona w takim wymiarze kara łączna za dwa przypisane oskarżonemu występki jest adekwatna zarówno do stopnia winy tego oskarżonego jak również stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów oraz uwzględnia we właściwy sposób pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Z tego też względu zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie i złagodzenia orzeczonej wobec W. R. kary, która spełnia swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak również ogólnej.

Odnosząc się zaś do tej części apelacji obrońcy oskarżonego W. R., która ma charakter niejawny i znajduje się w Kancelarii Tajnej Sąd odwoławczy uznał, że nie ma potrzeby sporządzenia odrębnej części niejawnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w części niejawnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku odniósł się bowiem do wymienionych protokołów akt „ściśle tajnych” w których znajdują się zeznania świadka anonimowego.

Sąd meriti zasadnie uznał, że są one bardzo szczegółowe i konsekwentne oraz, że korespondują one w zasadniczej części z pozostałymi dowodami uznanymi za wiarygodne w tym z wyjaśnieniami złożonymi przez D. B.. Sąd Okręgowy odniósł się także w tej części pisemnych motywów do pomyłek i nieścisłości występujących w zeznaniach świadka anonimowego. Sąd meriti wskazał także jaki był wynik okazania świadkowi nagrania audio – video raz tablic poglądowych na których to materiałach rozpoznał poszczególnych oskarżonych i wskazał w jakich to było okolicznościach.

Zawarte w części niejawnej apelacji obrońcy oskarżonego W. R. (1) zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. są w istotnym zakresie tożsame jak te postawione w części jawnej omawianej apelacji.

W ocenie Sądu odwoławczego są one również całkowicie chybione i bezpodstawne. Wbrew twierdzeniom autorki tej części apelacji Sąd meriti nie naruszył zasady in dubio pro reo gdyż ona w niniejszej sprawie nie miała w ogóle zastosowania.

Nie doszło również do obrazy art. 7 k.p.k. bowiem zebrane w sprawie dowody zostały ocenione w sposób swobodny respektujący zasadę zawartą w tym przepisie i dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej zgodna jest z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Wywody skarżącej mają w tym zakresie charakter wyłącznie

polemiczny i nie zawierają merytorycznych argumentów podważających w sposób skuteczny oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji.

Art. 4 k.p.k. zawiera natomiast ogólną zasadę postępowania i w przedmiotowej sprawie tak jak stwierdzono we wcześniejszej części rozważań przepis ten również nie został naruszony.

Bezpodstawne jest również zarzucenie Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. Z treści tej części apelacji wynika, że jej autorka błędnie rozumie treść art. 410 k.p.k. Faktem jest, że Sąd pierwszej instancji nie przyjął za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania ale jest przecież oczywiste, że podstawą ustaleń faktycznych mogą być tylko dowody uznane przez Sąd za wiarygodne i tak właśnie postąpił Sąd meriti w przedmiotowej sprawie czyniąc podstawą ustaleń faktycznych dowody obdarzone walorem wiarygodności. Natomiast dowody które Sąd uznał za niewiarygodne nie mogą być podstawą czynionych ustaleń faktycznych i domaganie się aby one taką podstawę stanowiły poprzez zarzut obraży art. 410 k.p.k. jest całkowicie bezpodstawne.

Nie można również zaakceptować stanowiska skarżącej, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wymagań określonych w art. 424 k.p.k. oraz uniemożliwia dokonania instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny.

W tym zakresie również aktualne jest stanowisko Sądu odwoławczego zawarte we wcześniejszej części rozważań dotyczących zarzutów podniesionych w apelacji jawnej.

W końcowej części uzasadnienia apelacji niejawnej jej autorka przytacza wybrane przez siebie określone fragmenty z rozmów telefonicznych, których rzekomo nie dostrzegł Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu odwoławczego przytoczone na str. 6 – 10 przedmiotowego pisma wypowiedzi poszczególnych osób nie podważają w żaden sposób ustaleń Sądu meriti odnośnie sprawstwa oskarżonego W. R. w zakresie przypisanych mu czynów. Autorka przedstawia bowiem własną konfigurację oraz interpretację tych wypowiedzi i zapisów. Nie można zgodzić się w tym zakresie z zarzutem, że Sąd Okręgowy nie dokonał samodzielnej analizy tych fragmentów oraz, że je pominął. Przy ocenie tych dowodów nie naruszono więc zasad obiektywizmu oraz zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Tak jak bowiem stwierdzono wcześniej dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy, który Sąd meriti uznał za wiarygodny.

Przedstawione zaś zarzuty oraz wywody autorki omawianej części apelacji w żaden sposób tych trafnych ustaleń nie podważają i nie zasługują na uwzględnienie ze strony Sądu odwoławczego.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 634 k.p.k. i 636 § 1 k.p.k.